

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 138

15 TI

TUẦN LỄ TỪ 12-11

ĐẾN 19-11-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH. — ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

TẤT CẢ CHO MIỀN TRUNG ĐAU KHỔ

Ông xếp nhất đã phải thành thực nói rằng, việc cứu trợ các nạn nhân bão lụt miền Trung, chính quyền không thể nào tự mình làm nổi. Vì thế, cần có sự góp sức của tư nhân.

Các nhật báo đều đã tự động tổ chức lạc quyên.

Nhà nước sắp tổ chức một cuộc lạc quyên toàn quốc.

Các công thương kỹ nghệ gia đã đóng góp phẩm vật được chừng 200 triệu đồng.

Nghiệp đoàn kỹ giả cũng quyết định liên tiếp tổ chức các buổi trình diễn lớn, để lấy tiền cứu trợ.

Đó là những dấu hiệu tốt.

Nhưng mỗi khi nói đến cứu trợ, có mấy vấn đề được đặt ra:

1. Trước hết, phải cứu trợ cho hữu hiệu và thực tế. Những người có trách nhiệm phải biết rõ các nạn nhân cần cái gì trước nhất, để đáp ứng theo thứ tự. Ví dụ dân đang thiếu gạo, mà cứu trợ bằng tôn lợp nhà, là không theo đúng thứ tự ưu tiên. Vì gạo cần có trước tôn lợp nhà.

2. Việc cứu trợ phải mau lẹ. Cứu trợ như cứu hỏa, làm việc cứu trợ mà vẫn theo tinh thần công chức, ỉ ạch như rùa công sở, thì sẽ có nhiều nạn nhân « mờ yên mà đẹp » rồi mà vẫn chưa được cứu trợ.

3. Cứu trợ phải cho công bằng và hợp lý. Biết bao nhiêu chuyện bất công, thiên vị mỗi

dịp có cứu trợ, đã làm cho những nạn nhân đau khổ thêm tủi nhục, và những người hảo tâm chán nản.

4. Sau hết, và quan trọng hơn cả, là phải làm thế nào để vật phẩm cứu trợ tới được tay nạn nhân. Người ta đã nói quá nhiều về những vụ tham nhũng cứu trợ. Ngay như các nạn nhân Tết Mậu Thân, đau khổ như vậy, thế mà vẫn có những kẻ nhân tâm ăn cướp cơm chim. Để cho những người hảo tâm phần khởi trong việc tham gia cứu trợ, chánh quyền phải trừng trị gắt gao bọn tham nhũng, nếu cần thì bắn bỏ để làm gương, và cố tạo điều kiện thuận tiện để những người nghi

ngờ có cơ hội trao tặng phẩm tận tay các nạn nhân. Người hảo tâm có yên trí rằng tiền của mình bỏ ra sẽ đến tận tay nạn nhân, thì mới hăng hái đóng góp. Còn nếu cứu trợ nạn nhân lại thành làm giàu thêm cho bọn cá mập, thì một đồng cũng ngại bỏ.

Nhân tiện, cũng xin góp ý, là trong việc cứu trợ bằng phụ thu vé hí cuộc, xin cứ định hẳn số tiền phụ thu là 5đ, hay 10đ, thay vì một vài đồng như trước. Bởi vì, nếu phụ thu một vài đồng, thì các cô bán vé cũng vẫn đớp của khán giả cả năm mười đồng, khiến nạn nhân bị thiệt, mà khán giả bực mình, chỉ có các em là mập.

Chính nghĩa dạ dày

Hiện nay, vì cơn bão lụt ác ôn cơn đờ công phi, tình trạng đói gạo ở miền Trung càng trở nên thê thảm gấp bội. Trước thiên tai, miền Trung đã thiếu gạo. Các DB thuộc các đơn vị miền Trung và ông Tổng Trưởng KT chửi nhau như chó với mèo. Anh nọ dọa bắt anh kia chui qua háng.

Đùng một cái có lụt, gạo càng thiếu. Mới đây, tại vùng 1 CT, trước mặt Tổng Thống, Trương Lâm nói rằng gạo chỉ còn đủ ăn tới 15-11, và yêu cầu Tổng Trưởng KT cho chở ngay ra Trung 40.000 tấn.

Tổng Ngọc cho rằng việc đó không khó, nhưng ai sẽ chịu trách nhiệm về số tiền gạo đó. Trương Lâm bảo các Tỉnh Trưởng sẽ lo. Tổng Ngọc nói trong quá khứ đã có nhiều vụ lem nhem về tiền gạo do Tỉnh Trưởng gây ra, rút cuộc hai bên cãi vã.

Mẹ kiếp! Thật là mỉa mai. Trong khi dân đang đói meo vì thiếu gạo, rét run vì bão lụt, các quan to đầu lại ngồi đó mà cãi vã về chuyện tiền bạc. Tóm quã.

Cai trị phải biết tiên liệu. Không biết tiên liệu thì hèn ra cũng biết giải quyết mau lẹ một vấn đề cấp bách.

Và, gạo chính là một vấn đề tối cấp bách ở Trung cần được giải quyết mau lẹ.

Cái lý do mà ông Tổng Ngọc đưa ra để không chịu cấp tốc chở gạo ra miền Trung tiếp tế cho đồng bào không thể đứng vững. Bởi vì tiếp tế cho dân chúng là bổn phận của nhà nước. Chuyện các tỉnh trưởng lem nhem tiền bạc không ăn nhập gì tới người dân. Tỉnh Trưởng là người của nhà nước, thì cái lem nhem của tỉnh trưởng là cái bê bối của nhà nước.

Tại sao ông Tổng Ngọc lại lấy cái bê bối của nhà nước để làm cớ không chịu chở gạo ra Trung, trong khi dân ở đây chết đói đến nơi?

Vì đó là một lý do rất ngớ ngẩn, rất nghịch lý, cho nên người ta đàm nghị ngữ ông Tổng Ngọc có một âm mưu gì đó.

Do đó, người ta đi tìm những dữ kiện có thể mổ xẻ ngóc ngách, thì thấy như thế này:

1) Mỗi lần Mèo muốn cái gì, thì lại thấy ông Tổng Ngọc đưa ra những biện pháp kinh tài thỏa mãn ý muốn đó. Chẳng hạn Mèo muốn dân Anamta đóng góp thêm tiền, ông Tổng Ngọc bèn cho ra... phân xuất, kiểm ước....

2) Mới đây Mèo đưa ra 1 bản phúc trình có ý muốn áp lực TT Thiệu loại hết các Tỉnh Trưởng quân sự, thì ông Tổng Ngọc bèn chửi các Tỉnh trưởng hiện nay đã lem nhem tiền gạo. Đó là một sự phụ họa đúng lúc.

3) Ông Tổng Ngọc cố tình không chở gạo ra Trung (vì theo ông việc đó rất dễ), lấy lý do các Tỉnh Trưởng hay lem nhem tiền bạc, là cớ ý làm cho dân chúng oán ghét các Tỉnh Trưởng. Ra điều vì Tỉnh Trưởng mà dân đói gạo, chứ không phải vì Tổng Ngọc.

4) Hiện nay Mèo muốn nhượng bộ CS thêm một chút nữa để thực hiện kế hoạch 5 điểm của Nixon cho xong đi. Trong khi CS thì đang muốn cố chiếm lấy 1 tỉnh làm Thủ đô rồi chấp nhận ngưng bắn.

5) Theo lời ông chủ tịch HPTX Huế thì tại Quảng Trị và Thừa Thiên trận giặc đói sắp khai diễn; và lúc đó luật pháp và chính quyền sẽ bị dẹp sang một bên. Khi chính quyền và luật pháp bị dẹp sang bên, thì có nghĩa chính quyền mất dân; mất dân ở tỉnh nào là mất đứt cái tỉnh đó.

Kết luận: Ông Tổng Ngọc không chịu chở gạo ra Trung có thể là để tiếp tay với Mỹ nhượng bộ CS thêm một chút bằng cách nhượng cho CS một tỉnh ở miền Trung. Do đó sẽ có ngưng bắn, và công đầu thuộc về ông Tổng Ngọc.

Chưa hề và không bao giờ có

Trong khi kẻ có trách nhiệm trực tiếp là ông Tổng Ngọc đã viện cái cớ hết sức ngớ ngẩn để không chịu chở gạo cứu trợ đồng bào miền Trung, mặc xác cho nạn nhân bão lụt chết đói chết rét, thì ở phía nhân dân, một phong trào cứu trợ đang được chuẩn bị rầm rộ.

Các công thương kỹ nghệ gia đang vận động gom góp một số tiền lên tới hàng trăm triệu, nhiều đoàn thể tư cũng sắp tổ chức những buổi đại hội văn nghệ cứu trợ.

Bọn Con Ong nghe nói DB Trần Quý Phong và ban Thăng Long sẽ tổ chức 1 đêm ca nhạc đặc biệt Đêm Mậu Hồng. Các chi hội ái hữu học sinh trường La San cũng sẽ tổ chức nhiều đêm ca nhạc kịch.

Đặc biệt NĐKGVN sẽ bảo trợ một buổi trình diễn ca nhạc độc đáo chưa bao giờ có và có lẽ sẽ không bao giờ có ở Annamta. Buổi trình diễn này sẽ do hai danh ca đắt giá nhất Annam hiện nay đứng ra tổ chức về mặt nghệ thuật: Đó là **Lệ Thu** và **Khánh Ly**.

Hai giọng hát này từ trước vốn như mặt trăng và mặt trời, theo cái kiểu một nước không thể có hai vua. Nhưng nay, trước tình cảnh thê thảm của nạn nhân bão lụt miền Trung, hai nữ danh ca này đã OK bắt tay nhau làm việc nghĩa.

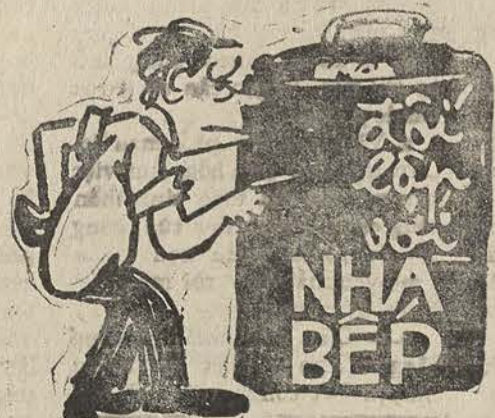
Ngoài ra hình như còn có cả giọng ca tuyệt vời **Thái Thanh**, và rất nhiều giọng hát lớn như sau này.

Để tăng cường cho phần tổ chức được chu đáo, NĐKGVN đã mời những văn sĩ ký giả hạng nặng làm cố vấn, như các mông sư: **Sức Mây**, **Lô Răng**, **Sức Voi**, **Tú Kếu**, **Minh Vô**, **Nguyễn đình Toàn** **Lê tất Điều** v.v...

Giới khoái nghe tân nhạc chắc chắn sẽ được một dịp nghe hát bằng thích, đồng thời làm việc nghĩa.

Bọn Con Ong xin hoan hô **Lệ Thu** và **Khánh Ly** hết mình; và xin sáng sủa ủng hộ xả láng tất cả những tư nhân đoàn thể nào có sáng kiến cứu trợ đồng bào miền Trung.

NHÂN TIN: Bà **Phượng**, một độc giả thân hữu của C.O, có nhã ý tặng 100.000 vào quỹ cứu trợ nạn lụt; mời bà liên lạc với Tòa soạn C.O để tham gia vào ban tổ chức cứu trợ nạn nhân bão lụt.

đàn anh đòi lập với nhà nước đìn em đòi lập với nhà bếp

Gang Thép Chọi Nhau

Tôi cúi xuống trên trang báo, bài tường thuật của một phóng viên tháp tùng theo Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu kinh lý thăm cảnh bão lụt miền Trung đã làm tôi xúc động. Hình ảnh như vẽ trước mắt tôi, hình ảnh của những người dân nghèo đói của cái xứ ngàn năm cây lên đá sỏi, trên mình chỉ còn một cái quần xà lỏn, đứng co ro dưới cơn mưa rét mướt đón chờ tổng thống và ngửa tay, những bàn tay khẳng khiu ra xin tiền tổng thống.

Trong vẻ mặt ưu tư trầm buồn, tổng thống Thiệu đã đứng lặng vèn hàng giờ để chia xẻ nỗi cơ cực của người dân trước cảnh một số đồng nạn nhân bão lụt moi móc những hạt lúa đã nảy mầm đem phơi để dành ăn đỡ đói. Ông đã thấy sự lo âu tột cùng của dân chúng trước nạn đói rét đang bắt đầu xuất hiện. Tại vài nơi dân chúng đã xúm lại xin tiền tổng thống, nhiều người đã chạy ra bãi đáp trực thăng cầu cứu tổng thống trong lúc trên mình chỉ còn một bộ đồ lót cũ kỹ. Họ run lẩy bẩy giữa cơn mưa và gió bắc lạnh buốt, nhiều người khóc ngất kêu gào kẻ lẽ với tổng thống là họ không còn gì. Ánh mắt tổng thống không còn rạng rỡ như những lần Trung du kỳ trước, ông xác nhận những khó khăn dồn dập và nếu không đẩy mạnh ngay chương trình cứu trợ cấp tốc dân miền Trung sẽ lâm vào cảnh đói lớn. Ông cũng kêu gọi toàn dân tiếp tay vào công cuộc cứu trợ vì một mình chính phủ làm không thấm thía gì so với số thiệt hại.

Tình trạng đau khổ của dân miền Trung xót xa như thế, họ đang cần mọi sự trợ cấp nhất là gạo, thì cũng theo tin các báo, các tàu chở gạo ra Trung còn ngất ngư đậu lại tại ngoài khơi vịnh Cam Ranh Ông Trung Tướng vùng 1 báo động khẩn cấp tổng thống, dân miền Trung chỉ còn đủ gạo ăn tới ngày 15-11 và ông đã yêu cầu Tổng Thống chỉ thị cho ông Tổng Trưởng Kinh Tế phải cấp tốc cho chở gạo ra Đà Nẵng 40 ngàn tấn để làm kho an toàn, và mỗi tỉnh 5.000 tấn.

Ông Tổng Trưởng Kinh Tế đã cho biết là việc chuyên chở gạo ra miền Trung rất dễ, vì bao nhiêu tàu buôn đã bị trưng dụng hết, nhưng ông "vì trách nhiệm" đã hỏi lại trung tướng tư lệnh vùng I ai sẽ đứng ra chịu trách nhiệm số gạo đó khi gạo được phân phối?

Ông Trung Tướng đã gay gắt nói các tỉnh trưởng phải chịu, ông tỉnh nào làm không tròn nhiệm vụ cho "đi" còn ông Kinh Tế mà không làm được việc Tổng Thống cũng nên tìm ông khác thay thế. Trước đó ông Tổng Ngọc đã mỉa mai nhắc lại những ông đầu tỉnh miền Trung lem nhem trong vụ gạo. Ông Trung Tướng trả lễ là chính bọn nhà thầu mà ông Tổng Trưởng bao đã lem nhem.

Cuộc cãi vã giữa hai bực "công thần" giữa hai ông cũng có gang có thép đã diễn ra trước mặt tổng thống, và TT đã « nghiêm khắc cảnh cáo » tất cả những viên chức có trách nhiệm phải làm hết sức mình.

Tôi cố gắng không có ý nghĩ là cả hai ông cùng muốn lấy diêm với Tổng Thống, nhưng tôi không tránh được ý nghĩ đó lớn vồn trong đầu. Tôi cũng nghĩ rằng ông tổng thống đã tỏ ra thật sáng suốt khi « nghiêm khắc cảnh cáo mọi viên chức có trách nhiệm phải làm hết sức mình ». Tất cả mọi viên chức hân nhiên trong đó có cả ông Tổng trưởng kinh tế và ông trung tướng quân đoàn 1.

Dân chúng miền Trung đang đói khổ, sự cứu trợ gạo rất cần thiết và sự cứu trợ này đang ràng buộc chặt chẽ giữa hai ông Ngọc và Lâm những không biết sau cuộc cãi vã trên, hai ông liệu có bắt nôi tay với nhau để lo chung việc dân việc nước không đây.

NÓI LÃO mã chơi

THIÊN KHÔI

TÂM SỰ Nguyễn Quỳnh Anh

Trường hợp ông Phó Tổng Nha Quan Thuế

Theo những nguồn tin chưa được xác nhận thì mới đây thủ tướng Trần thiện Khiêm đã gửi thư điệp tới ông Tổng Trưởng Tài Chánh Nguyễn bích Huệ yêu cầu tìm người thay thế ông Ngô quang Tường ở chức vụ phó tổng giám đốc Tổng nha quan thuế. Lý do thay thế, theo tin sơ khởi của các báo liên quan tới việc ông Ngô quang Tường cho bắt giữ một nữ tiếp viên phi hành, cô Lê thị Lữ Vân, khi cô này từ Hồng Kông mang về Saigon một số ngọc thạch lậu đáng giá cùng với những tài liệu chứng tỏ cô Vân có liên hệ tới những vụ chuyen ngân lậu 100.000 đô la Hồng Kông mới đây. Cũng theo các báo, ông Phó tổng giám đốc nha quan thuế là một «chung thân» của giới buôn lậu, và ông Trường cũng mới đây đã là người có công đầu trong việc chặn bắt 4 valy bạc tại phi trường Tân sơn Nhất.

Nhiều người không tin rằng vì lý do trên mà thủ tướng Trần thiện Khiêm, một người thanh liêm, chính trực lại viết thư điệp cho ông Tổng Trưởng Tài Chánh yêu cầu giải nhiệm? Người ta chắc rằng phải có một lý do gì xấu xa hơn. Cũng theo nguồn tin chưa được phối kiểm đăng trên báo chí, thì sở dĩ ông Ngô quang Tường bị giải nhiệm là vì ông đã bắt cô Lữ Vân, một «bạn gái» của một ông lớn, nên ông này mới làm áp lực, để đòi ông Trường đi. Nhưng ông lớn nào mà có thể có đủ uy quyền để làm áp lực với thủ tướng Trần thiện Khiêm, nhân vật thứ ba bên hành pháp? Câu chuyện có vẻ mơ hồ.

Báo chí đã «phong thần» cho ông Trường là một Hà thúc Nhơn thứ hai, tức là một người sạch. Người sạch ở xã hội này bây giờ hiếm lắm, nhất là người sạch đó lại giữ một chức vụ lớn trong ngành quan thuế, nếu đúng ông Trường là một người sạch, chắc chắn nhà nước phải hành diện là đã có những người công chức như ông Trường.

Tôi không quen biết ông Trường, nên cũng chưa hiểu rõ nội vụ ra sao, nhưng những tiếng chuông nói về ông Trường quả là những tiếng chuông đã đề cao được thanh danh và uy tín ông, những người khách quan người ta muốn được nghe tiếng chuông thứ hai của ông Tổng Trưởng Tài Chánh, nhất là tiếng nói của chính thủ tướng Trần thiện Khiêm. Cũng có nhiều tờ báo ở đây nói là ông Lê văn Thu, Tổng Trưởng Tư Pháp đã xin thủ tướng «trả lại» ông Trường cho Bộ Tư Pháp, vì ông Trường nguyên là một thẩm phán được đưa qua tổng nha quan thuế làm việc. Không hiểu ông Thu có liên hệ gì với cô Lữ Vân không, khi hai người cùng họ Lê?

Theo một nhân viên nha quan thuế thì ông Dương thiệu Sinh đã trả lại cho cô Lữ Vân số cầm thạch mã cô đem lậu từ Hồng Kông về, hơn nữa ông Sinh còn xin lỗi ông lớn(?) nọ vì đã có chuyện đáng tiếc kia. Ông Dương thiệu Sinh là Tổng Giám Đốc Nha Quan Thuế. Nhân viên này cũng xác nhận có chuyện thủ tướng yêu cầu bộ Tài Chánh giải nhiệm ông Trường,

lời yêu cầu này hiện đang làm cho ông Nguyễn bích Huệ kẹt cứng, vì ông Huệ biết ông Trường là một nhân viên có khả năng, ông Trường sau hai năm làm việc đã đem về cho ngân sách quốc gia trên một tỷ bạc tiền phạt và ngoại tệ sai áp.

Tôi muốn nhắc lại một lần nữa, trong xã hội hôm nay người sạch không có bao nhiêu, nếu ông Trường quả là người sạch, xin hãy để cho ông ta làm việc, sau khi chính thủ tướng và ông Tổng Trưởng Tài Chánh lên tiếng rõ ràng vấn đề này.

Người Mỹ lách quyền gì khuyến cáo chính phủ Việt Nam?

Các báo ở đây vừa đăng tải một nguồn tin: Tòa Đại Sứ Mỹ ở Việt Nam lại một lần nữa khuyến cáo chính phủ VNCH hãy thay thế các tỉnh trưởng quân sự bằng những viên chức dân sự. Cách đây ít lâu, tòa đại sứ Mỹ đã làm việc này và đã bị những người VN ý thức được chủ quyền VN phải ở trong tay người VN phản đối mãnh liệt. Người ta đã tưởng rằng sau khi gặp phản ứng trên, người Mỹ sẽ không bao giờ trở lại vấn đề này, nhưng người Mỹ tại VN đã lại lên tiếng. Người Mỹ muốn gì khi đưa ra khuyến cáo hàm ý thúc hối chính phủ VNCH phải thay thế các tỉnh trưởng quân sự bằng những viên chức dân sự? Người Mỹ ở VN há không biết là trong Hiến Pháp VNCH cũng đã có khoản minh thị là các chức vụ Đô, Tỉnh, Thị trưởng phải do dân bầu, và ngày bầu các chức vụ đó theo hiến pháp cũng không còn bao lâu. Sở dĩ từ ba năm nay chính quyền buộc lòng phải để các quân nhân làm tỉnh trưởng là vì tình trạng chiến tranh. Nhiều người trước những khuyến cáo trên của người Mỹ đã nghĩ rằng: người Mỹ muốn tách rời ảnh hưởng của giới quân sự đối với cuộc bầu cử chức vụ tổng thống VNCH cũng như bầu lại Hạ Viện VNCH trong năm 1971 này? Nếu câu hỏi đó vạch trần được ý muốn của người Mỹ thì phải chăng đã tới lúc người Mỹ không muốn ủng hộ TT Thiệu, một người cương quyết chống Cộng nữa? Ai cũng biết những tháng vừa qua, vì nhu cầu vận động tranh cử để thắng cử cho đảng Cộng Hòa Mỹ, ông Nixon đã đi từ nhượng bộ này tới nhượng bộ khác, ông Nixon đã cho lệnh triệt thoái dần quân đội Mỹ, đã mật đàm với phe CS nhiều lần. Và bây giờ trước cuộc bầu cử Tổng Thống VNCH cũng như hạ viện sắp tới, người Mỹ đã phải «khuyến cáo» chính phủ VN một lần nữa việc thay thế các tỉnh trưởng quân sự. Liên hệ tới những chuyện mật đàm Mỹ CS, người ta có thể hiểu được là tới lúc người Mỹ muốn chúng ta phải chấp nhận đối phương của chúng ta qua một cuộc bầu cử công khai? Nếu người Mỹ mong muốn như vậy, chắc mai này người Mỹ sẽ khuyến cáo chúng ta phải xóa bỏ điều bốn Hiến Pháp.

Dân chúng VN rất biết ơn người Mỹ trong công cuộc giúp đỡ VN chống cộng để bảo toàn tự do, cũng là để bảo toàn tiền đồn chống cộng ở Đông Nam Á, nhưng người VN không thể nào chấp nhận được những bản khuyến cáo có tính cách xâm phạm chủ quyền VN của người Mỹ ở VN trên

Người nữ luật sư cũng là một cựu nghị sĩ cũ xuống, buổi trưa Saigon, tiếng động ồn ào không lọt được vào trong căn phòng làm việc nhỏ. Trên mặt bàn rộng, những hồ sơ, những tài liệu ngồn ngàng, trên những kệ tủ phía sau, những cuốn sách luật xếp dài từng hàng, sự im lặng tràn đầy như tâm sự.

«Tôi vẫn phải quay về, về để sống giữa vùng đau khổ của quê hương sống giữa vùng đau khổ của chính lòng mình, quê hương như một nỗi xót xa, quê hương như một nỗi chết. Ngày ra đi tôi ngỡ rằng tôi đã có thể dứt khoát được, rời bỏ được, tôi đã chào vĩnh biệt quê hương, nhưng rồi có những buổi chiều, đi thơ thẩn bên bờ sông Seine, dưới trời mưa tuyết, lòng chợt cũng buốt giá như những buổi chiều đông Paris, tôi thấy nhớ quê hương vô cùng, tôi đã nhủ thầm: «Dù sao thì tôi cũng phải trở về». Gia đình tôi ở Paris, cha mẹ, con cái, cơ sở những lò sưởi trong căn nhà ấm cúng đó, tình thương yêu của những người thân mến đó đã không sưởi ấm được hồn tôi, và tôi đã trở về...»

Người nữ luật sư để trên bàn mấy hạt dẻ già, những hạt dẻ đã khô, màu nâu của vỏ đã xam: «Hương vị Paris mùa đông chỉ còn là mấy hạt dẻ này, Paris bây giờ chỉ còn là chiêm bao, là quá khứ về đây tôi lại lao mình vào những đấu tranh chính trị, những hoạt động xã hội, kỳ tranh cử vào thượng viện vừa qua, tôi đã thua như thua một canh bạc lớn, nhưng thua được trên chiếu bạc chính trị là một sự thường, dù bây giờ tôi chẳng còn gì. Chắc chắn tôi sẽ dự những văn bài khác, việc làm của tôi lúc này vẫn là những việc làm nối tiếp của ba năm trước, tôi sẽ đặt trước luật sư đoàn, trước hội những luật gia Việt Nam vấn đề nhà nước đã bất chấp phán quyết của Tối cao pháp viện: «Tiêu hủy bản án của dân biểu Trần ngọc Châu mà không đi giao».

Theo phán quyết này, dân biểu Trần ngọc Châu đương nhiên phục hồi nguyên trạng, đương nhiên được trả tự do, nhưng hiện nay dân biểu Châu vẫn còn bị giam giữ, sự giam giữ hoàn toàn bất hợp pháp, nhà nước dựa vào văn kiện pháp lý nào để mà tiếp tục giam dân biểu Châu?

Giọng người nữ luật sư rắn rỏi hơn: «Chế độ này là chế độ dân chủ pháp trị, mọi người đều có nhiệm vụ xây dựng và củng cố, mà những người cần phải xây dựng và củng cố trước nhất là những người lãnh đạo quốc gia này, đất nước này, nếu họ muốn cho dân chúng tin tưởng vào chế độ, cái chế độ mà họ đương lãnh đạo, đương đề cao, họ phải làm gương cho dân trước đã, họ không thể nói với dân câu: «Hãy làm những điều ta nói, đừng làm những điều ta làm». Họ nói với dân cái gì? Nói phải tôn trọng chế độ dân chủ pháp trị, nhưng họ đã làm gì, họ đã chà đạp lên nền dân chủ pháp trị đó.

Người nữ luật sư nhìn đi, ánh mắt phảng phất một chút buồn xa: «Chúng ta không còn gì để tin tưởng để hy vọng sao anh, buồn quá phải không, tôi tiếc lúc này tôi không còn tiếng nói ở nghị trường.»

Tôi ra khỏi căn phòng nhỏ, văn phòng luật sư của bà Nguyễn phước Đại, ánh nắng buổi trưa những ngày cuối một mùa mưa thật chói chang, tôi đi ngược lại phía Vương cung thánh đường, miên man tôi nghĩ và nhớ lại một lời nói của ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu khi trả lời câu hỏi của các nhà báo ở Vũng Tàu mới đây: «Họ (chỉ Trương đình Dzu và Trần ngọc Châu) không phải là những chính trị phạm mà chỉ là những kẻ phá hoại an ninh, phá hoại chế độ» Trường hợp Trương đình Dzu tôi không kể đến lúc này chỉ có trường hợp Trần ngọc Châu, tôi không hiểu ông Tổng Thống người đại diện cho chế độ dân chủ pháp trị ở đây nghĩ gì về bản phán quyết của TCPV và ông sẽ làm gì?

Tôi cũng nhớ lại những lời tâm sự của nữ luật sư Nguyễn phước Đại, cựu đệ nhất phó chủ tịch Thượng nghị viện và thoảng bùi ngùi!

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử
Việc làm cẩn thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ.

Xin quý vị
liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải

Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

HỘI ĐỒNG G.Đ NHƯ CÁI THÙNG PHÂN BỊ KHUẤY LÊN THỐI HOẢNG

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẮT CÔNG PHỤ TRÁCH

QUỐC HỘI ĐẠO KIỆN BỌN CON ONG vì đã dám loan tin thất thiệt

● KHÔNG LÀM GÌ CÓ CHUYỆN QUÍ DBNS TRÍCH 1 THÁNG LƯƠNG KHOẢN ĐỂ CỨU TRỢ NẠN NHÂN BẢO LỤT.

ĐÔ THIỀNG.— Trong một số báo trước, CO đã loan tin các DBNS đồng ý sẽ trích một tháng lương khoán để cứu trợ nạn nhân bảo lụt miền Trung.

Nay Tòa soạn CO nhận được một văn thư của Lương Viện Quốc Hội yêu cầu cải chính. Vậy xin đăng tải để rộng đường dư luận:

"Thưa ông Chủ nhiệm,

Trong báo CO số... nơi trang Tin Độc có loan một tin theo đó các DBNS sẵn sàng trích

VÙNG TÀU BIỂN THÀNH THIÊN ĐƯỜNG TRỘM CƯỚP

VÙNG TÀU.— Du khách thường có dịp viếng thăm hoặc nghỉ xả hơi vào những ngày cuối tuần đều công nhận sự lộng hành của du đảng và trộm cướp như châu chấu... Cướp ăn hàng công khai của những du khách có máu mặt vào lúc nửa đêm về sáng, chính những nạn nhân đã về tại tòa soạn C.O kể lại. Tệ nạn này đã kéo dài cả năm nay vừa mới đây lại xuất hiện thêm một đảng cướp gồm đủ thành phần binh sĩ đảo ngừ, những phần tử bất hảo này đã từ một tỉnh miền Tây kéo về Thị Xã này để hành nghề với đầy đủ những vũ khí tối tân, do một ông thật bự (ông lớn) cầm đầu nên chúng đã lộng hành một cách công khai coi chính quyền địa phương như... pha.

Vì sự ta thán và thưa gửi của đồng bào địa phương và du khách quá nhiều nên ông Thiếu Tá Trưởng Ty Cảnh Sát đành phải hạ lệnh bắt tên đầu xỏ mặt đầu biết trước sau có sự can thiệp của các ông lớn nọ.

Hành động can đảm của Thiếu Tá Trưởng Ty, đáng được bốc thơm song bọn C.O chỉ muốn Ồ. Trưởng Ty ta đánh rắn thì phải đánh rắn đầu, nếu vì bảo vệ quyền lợi và an ninh cho dân, dù có bị áp lực truyền chuyện, chắc chắn lương tâm ông khỏi bị cắn rứt vì bất lực.

một tháng lương khoán để cứu trợ nạn nhân bảo lụt. Thưa quý báo, tin trên hoàn toàn thất thiệt, xuyên tạc và láo khoét. Làm gì có chuyện lạ 4 phương như thế.

Hiện tại, chúng tôi, đang rất bận nhiều chuyện nội bộ; nhất là quý nghị sĩ đang tối mật tối mũi vào việc giành giật các chức vụ văn phòng. Hóa cho nên chúng tôi còn hơi sức đâu mà lo tới cái việc cứu trợ ầm ố đó.

Quý báo loan tin thất thiệt như vậy rất có hại cho uy tín của quý vị lập pháp. Vậy yêu cầu quý báo cải chính ngay cho; nếu không chúng tôi sẽ kiện.

Nguyễn Văn Huyền
Nguyễn Bá Lương
Ấn ký

Cứ theo như tinh thần của văn thư đính chính trên, quả thật bọn Con Ong đã vô cùng có lỗi mí QH và rất đáng bị lôi cổ ra ba tòa quan lớn. Mẹ kiếp! loan tin quý DBNS làm việc nghĩa thì có khác gì chữi xỏ quý vị Lập pháp.

HỌ NHÀ THUỞNG

Trong lịch sử Thuởng văn Thuởng hình của làng báo Giao Chỉ đã từng xây ra không ít. Và lại Thuởng hai ba truyện bằng tranh của thằng Thọ vẽ Đình Hiền vốn dĩ nó đã thuởng của văn hóa Tây. Thọ vẽ Đình Hiền lấy làm đau đớn, không phải đau vì bị Thuởng nhưng đau vì nếu nhà phụ trách cứ diễn cái trò này hoài thì chắc chắn Đình Hiền phải đẹp cọ mẹ nó mất rồi còn gì. Nó chỉ yêu cầu lần sau có làm như vậy xin phôn cha nó một tiếng cho nó đẹp tình văn nghệ. Nhớ nhé ông Văn Nghệ cái thầu con nít Da Vàng. Cảm ơn lắm lắm và cũng xin chấp tay lạy ông.

Nếu ra tòa, chắc chắn bọn C.O sẽ bị xử bồi thường cho mỗi vị DBNS 1 tỉ danh dự, vị chỉ bọn C.O sẽ mất gần 2 bích. Trước đây ở bên Tây đã có một án lệ: có một anh nhà báo viết bài ca tụng công đức của một đại diện dân, trong khi vị đại diện dân này lại rất bẩn. Vị đại diện dân bên đi kiện anh nhà báo về tội nhục mạ. Kết quả anh nhà báo đi tù về tội xuyên tạc và nhục mạ.

ĐẠO DIỄN GIOE-BÔNG ĐÔNG PHIM « CON HEO »

Mí cô bé tí ho
Phương Hồng Loan

SÈ GHỀNH.— Theo một nguồn tin có in trên giấy láng mực vàng đảng hoàng thì vào ngày 10-11-70, đạo diễn Lê Hoàng Hoa tự « Gioe-Bông » đã chính thức kiểm thêm nghề đóng phim.

« Gioe Bông » sẽ đóng « xi la ma con heo » lâu lâu, bên bên, dài dài mí lị em bé tí ho Trần thị Tố Loan, tức nữ ca sĩ Phương Hồng Loan.

Nhóm Con Ong xin cầu chúc cho Gioe Bông và Cô Bé Tí Hon đóng chung mí nhau trong cuốn phim Con Heo này cho tới đầu bạc răng long chân tròn gối mới.

Y. K. C. O.

Công lý lá đa

Vụ ông thăm phán Ngô Quang Tường, Phó TGD Quan Thuế, đang có khuynh hướng trở nên ôn ào. Tin các báo thì tiên đoán rằng sẽ có xáo trộn lớn ở Tổng nha QT; và có thể có một vụ Hà Thúc Nhơn thứ hai xảy ra.

Trong khi đó, ông Tường tâm sự với báo chí là ông đã xin từ nhiệm vì quá mệt và chán.

Mặt khác, DB Ngô khắc Tân cho rằng ông Tường bị giải nhiệm chỉ vì bắt cô Lê

● YÊU CẦU QUÍ NGHỊ CỤC GIA ĐÌNH LÀM ƠN TRẢ LỜI DÙM TẠI SAO LẠI CÓ CÁI SỰ THỐI UM LÀNG NƯỚC NHƯ THẾ ?

SÈ GHỀNH.— Theo chính mồm (chả biết thơm hay thối) của mấy ông nghị viên Hội Đồng Tỉnh Gia Định thì cái Hội Đồng này đang giống như một cái thùng phân được khuấy lên. Nghĩa là thối um làng nước.

Trước hết là cái vụ Nghị Hiến tố chủ tịch Nguyễn duy Bảo chiếm công xa, xem ảnh lóa thề ngay trên bàn chủ tọa và có tiền án hiếp dâm. Ông Bảo đã hứa kiện ông Hiến, nhưng rồi lại thấy im thin thít.

Rồi tới cụ Nghị Từ tố ban thường vụ sửa biên bản; tiếp theo là vụ Nghị Nghi tố bà phó chủ tịch tham nhũng;

Sau đó là vụ Nghị lùn Như vẫn Ủy tố ban thường vụ cấu kết khuynh đảo Hội đồng Tỉnh v.v...

Mới đây lại có thêm cái màn các nghị GD chia làm ba phe, trong đó có một phe bự đít tỉnh trưởng biểu quyết chấp thuận cho ông tỉnh xài 20 triệu của dân xây nhà lầu để họp hành. Và một phe ba phải, nghĩa là sao cũng được, miễn tháng tháng đóp lương khoán.

Đặc phái viên C.O chưa điều tra rõ được những uẩn khúc bên trong, vì không dám tới gần tỉnh Gia định, e... thối mũi. Do đó, xin đề cho HĐGD giải đáp hộ tại sao lại có cái sự thối hoảng như thế ?

Chuyện khó tin nhất thế giới, nhưng lại có thật :

LỆ THU — KHÁNH LY BẮT TAY NHAU LÀM MỘT PHÁT SONG CA ĐỂ CỨU TRỢ NẠN NHÂN BẢO LỤT MIỀN TRUNG

SÈ GHỀNH.— Tin từ NGKGVN cho biết nghiệp đoàn sẽ đứng ra bảo trợ cho hai nữ danh ca đệ nhất Lệ Thu và Khánh Ly đứng ra tổ chức một Đại Hội trình diễn ca nhạc để lấy tiền giúp nạn nhân bảo lụt miền Trung.

Đây là một chuyện rất khó tin. Bởi vì ai cũng biết Lệ Thu và Khánh Ly vốn rất kỵ nhau, như Không Minh và Chu Du. Từ trước tới nay, chưa bao giờ và chưa một ai làm được cho Lệ Thu và Khánh Ly đứng chung trên một sân khấu.

Tuy nhiên, đây là một chuyện có thật. Trước tình trạng bị đất của dân miền Trung vừa bị bảo lụt lại vừa bị Tổng Ngạc bỏ đói, hai nữ danh ca này đã thỏa thuận hợp tác mí nhau và cùng với NĐKGVN tổ chức cứu trợ nạn nhân bảo lụt.

Thái độ trên của hai cô Lệ Thu và Khánh Ly đẹp hơn

thái độ của các nghị sĩ rất nhiều. Vì hiện tại các nghị sĩ cứ mãi hục hặc tranh ghề, chẳng ông nào chịu dẹp tí hiềm để lo cứu trợ.

Ngoài ra, để đóng góp vào công cuộc cứu trợ, chí sĩ Minh Võ tình nguyện mang bức tranh mà anh đã mua được trong chiến dịch « máu chảy ruột mềm », tặng ban tổ chức để bán đấu giá trong Đại Hội kể trên.

Mặt khác, cũng để đóng góp thêm vào công cuộc cứu trợ này, nhà hào phú Ưng Thi đã hứa với TTKINĐKGVN là ông sẵn sàng che ban tổ chức mượn rạp Rex. Cũng nên biết ông Ưng Thi là người miền Trung, nên ông đã là người sốt sắng hơn ai hết trong công cuộc cứu trợ này.

Bọn Con Ong hy vọng sẽ còn nhiều đoàn thể và tư nhân khác đua nhau cứu trợ để nạn bảo lụt bớt đói khổ phần nào. Những lá lành còn đợi gì mà không đùm lá rách.

thị Lữ Văn, bạn gái của một ông lớn, đã gây một xúc động lớn trong giới lập pháp.

Vấn theo lời DB Tân, có dư luận đồn rằng cô Văn là « bạn » của ông tổng trưởng tư pháp nhưng không biết hư thực ra sao. Tuy nhiên ông Tân nói rằng nếu cô Lữ Văn quả thực có liên hệ với ông tổng trưởng tư pháp thì sự can thiệp của ông tổng trưởng đòi xếp lại vụ cô Văn buôn lậu bị bắt và đòi giải nhiệm ông Tường là một chuyện không thể chấp nhận được.

Ông Tân nói như thế là sai. Các cụ nhà ta vưỡn nói

« lênh ông không bằng công bà »; « nhất vợ nhì giới thứ ba mới tới... Ngô Tổng Thống ». Huống chi đây lại là vợ bé. Càng những ông lớn thì càng hay bị áp lực của lá đa.

Do đó, giả thử cái tin đồn trên là đúng thì cái sự việc can thiệp cho cô Văn cũng là một sự rất có thể chấp nhận được như sau này. Đó cũng là một thứ công lý vậy. Giới bình dân thường gọi là công lý... lá đa. Mà đã gọi là công lý lá đa thì càng đen tối, ầm u, rậm rạp, xum xuê bao nhiêu, càng hay b... nhiều.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Cách đây vài ngày, nhà chính khừa Tony Oánh và người đẹp Bình Dương đột nhiên bày đặt làm lễ cưới linh đình cho nó đúng với phong tục tập quán diên thâm hậu thú. Quan khách quan khừa được mời lên Ca ra veo dự đông đảo, trong số đó có cả hai toán Loạn Ngôn và Hồn Láo. Tiệc xong, cô dâu chú rể mở ngay một cuộc đại du... lịch trắng mặt du dương, cả hai toán tò mò tháp tùng theo xem, khoái quá quên cả ngày giờ...

Thành thử đến bữa Đố Chọc, chỉ còn có hai toán Ngụy Quân Tử và Xôi Thịt. May sao có hai toán vừa xích tới, một toán mang huy hiệu "Khoái Đua", còn một toán tự nhận là "Mệt Rồi". Thế là cuộc đố chơi xung quanh cái bàn bầu dục được mở màn liền, với bốn toán tranh tài:

- Ngụy Quân Tử
- Xôi Thịt
- Khoái Đua
- Mệt Rồi

Cộng Huê hay Dân Chủ thắng ?

HỎI.— Cứ theo như con mắt của quý vị thì cuộc bầu cử vừa qua ở xứ Táp Chúng, Cộng Huê thắng hay Dân Chủ thắng ?

NGUY QUÂN TỬ.— Dù kết quả thế nào đi nữa thì Cộng Huê vẫn cứ thắng. Đại để Nich xông là đấng anh minh, ông đã nói vậy là đúng rồi, mình là bầy tôi chứ nên cãi !

XÔI THỊT.— Không được thời buổi này phải tính theo con số. Con số nói Dân Chủ chiếm được thêm nhiều ghế tức là Dân Chủ thắng. Mà Dân Chủ có thắng bọn này mới có hi vọng chứ, cứ thế này hoài thì ăn cái giải rút gì ?

KHOÁI ĐUA.— Đúng thế đấy, Dân Chủ thắng là phải. Chứ Cộng Huê thắng tức là mọi sự sẽ được an bài, tụi tui còn ra dự đua năm 71 làm chi?

MỆT RỒI.— Thực tình mà nói thì chẳng ai thắng cũng chẳng ai bại. Nếu không, làm sao tui tui được ngồi nghỉ mệt tại đây cho tới sang năm ?

BAN GIÁM KHẢO.— Ba toán Xôi Thịt, Khoái Đua, Mệt Rồi đều nhận xét theo chủ quan, chỉ có Ngụy Quân Tử là khách quan hơn cả: 5 điểm cho toán này !

Đại Vương có ra nữa không ?

HỎI.— Đại Vương Đầu Bạc nhà ta có tuyên bố một câu được các nhà báo Mèo dịch hộ là Đại Vương chán rồi không thiết ra tranh cử năm 1971 nữa. Nhưng sau đó, phát ngôn viên Nhà Nước lại cãi chính. Vậy chứ Đại Vương có định "tái ra" hay không đây ?

NGUY QUÂN TỬ.— Chắc là Đại vương sẽ không ra đâu. Đại vương mệt thật, tui tui biết mà ! Nhưng nếu chẳng may có kiến nghị yêu cầu Đại vương ra, thì tui tui không chịu trách nhiệm đâu đấy !

XÔI THỊT.— Có lẽ sẽ không ra thật, vì đã có lời kêu gọi của Tôn Thất Nobel Mani.

KHOÁI ĐUA.— Ra chứ sức mầy mà không ? Không ra thì tui tui cười liền ?

MỆT RỒI.— Đã làm chính trị thì dù có mệt cũng vẫn phải "li" .

BAN GIÁM KHẢO.— Ngụy Quân Tử và Mệt Rồi cùng đúng: mỗi toán 2 điểm rưỡi !

Có nên nhường chăng ?

HỎI.— Ông Nobel Mani viết báo Phú Lăng Sa kêu gọi Đại Vương Đầu Bạc không nên tái tranh cử mà nên nhường cho Đại ca Sún Răng, theo quý vị có nên nhường không ?

NGUY QUÂN TỬ.— Nếu tui tui ở địa vị đó thì sẽ tuyên bố nhường liền, để cho đối phương lạc quan mất cảnh giác, rồi đợi cho đến phút chót mình sẽ gây bất ngờ, thế là... ăn chắc !

XÔI THỊT.— Chả tội gì mà nhường. Cờ đã nắm trong tay, sao lại trao cho người khác ? thời buổi đói kém này, xôi thịt đâu có dễ kiếm !

KHOÁI ĐUA.— Nên nhường thì hơn. Đẳng nào thì rồi cũng thua, chẳng thà tuyên bố nhường có phải điều hơn không ?

MỆT RỒI.— Có thể là sẽ nhường, nhưng vì các chiến hữu không cho, nên nhường không được !

BAN GIÁM KHẢO.— Lạ thật, hai toán Ngụy Quân Tử và Mệt Rồi sao mà hợp "gu" với nhau thế, mỗi toán 2 điểm rưỡi !

Vẽ cờ để làm gì ?

HỎI.— Hiện nay ở quanh Saigon dân chúng đã vẽ cờ trước mặt nhà, trên Cao Nguyên, các địa phương được lệnh vẽ cờ xong trước ngày 15-12. Để làm gì vậy ?

NGUY QUÂN TỬ.— Vẽ gì thì vẽ, việc mình làm mình cứ làm. Việc mình làm lúc này là Việt Hóa chiến tranh đó !

XÔI THỊT.— Đâu có giản dị vậy. Vẽ xong trước ngày 15-12 tức là Lễ Giáng Sinh năm nay có chuyện lạ đấy. Biết đâu lại chẳng phải là ngưng bắn tại chỗ ?

KHOÁI ĐUA.— Đúng đấy ! Hòa bình đến nơi rồi ! Minh thả chim cu nhiều nhiều ra là nhất định ăn khách !

MỆT RỒI.— Còn khuya. Minh vẽ như thế cũng như vẽ bữa trừ tà ma trong dịp Tết ấy mà ! Giặc Cờ Đỏ thấy Cờ Vàng la liệt sẽ phải cuốn cờ mà chạy, hết dám nhận ngưng bắn, thế là xong !

BAN GIÁM KHẢO.— Xôi Thịt và Khoái Đua ngây thơ cụ, vẫn chỉ có Ngụy Quân Tử và Mệt Rồi là mưu cao : mỗi toán 2 điểm rưỡi nữa !

Miền Trung thiếu gạo tại ai ?

HỎI.— Gạo thì nghe nói đủ, nhưng dân Miền Trung vẫn cứ không có gạo ăn, tại ai vậy ?

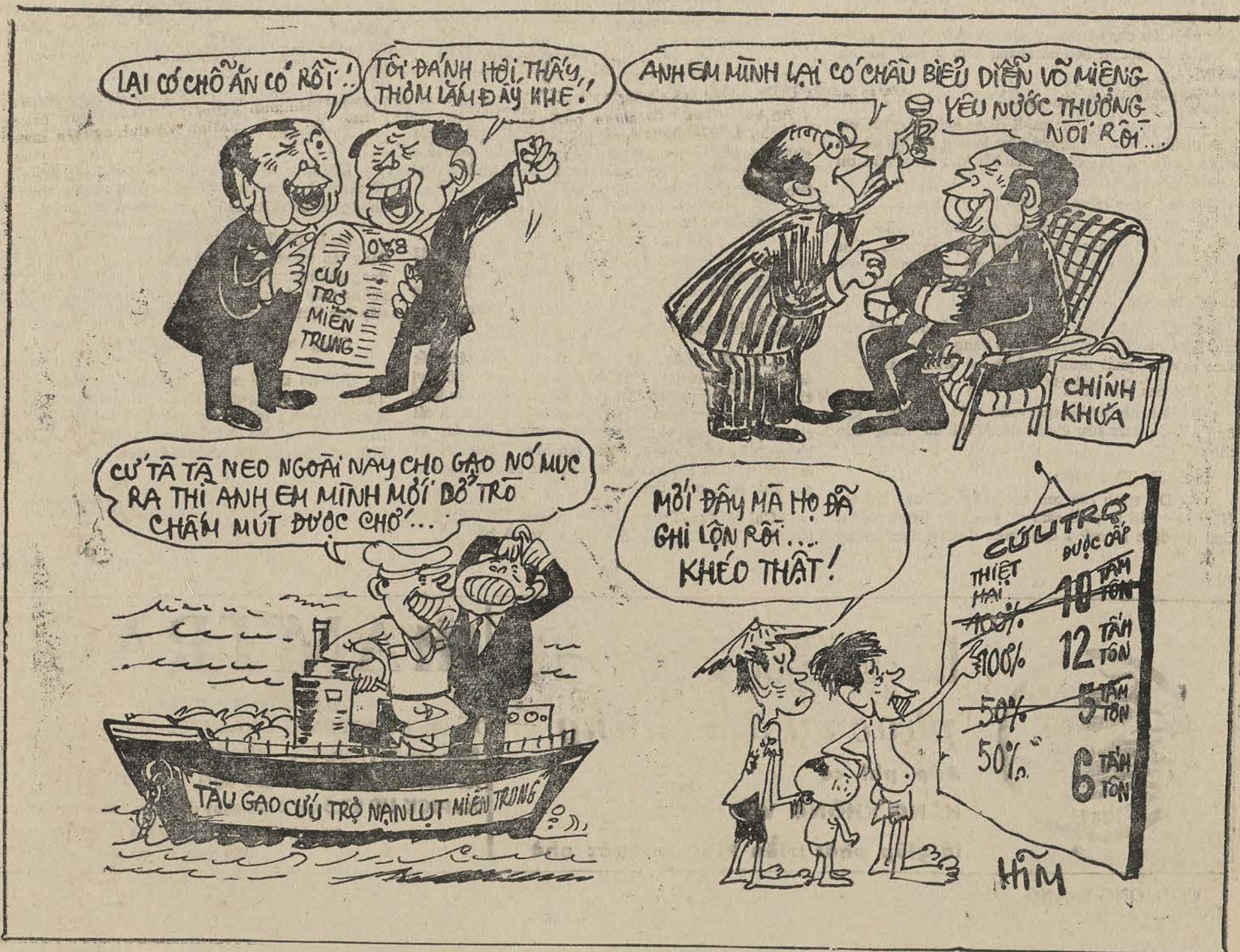
NGUY QUÂN TỬ.— Quân tử thực vô cầu bão, người quân tử ăn không cần no, thiết tưởng ta không nên bàn chuyện thiếu gạo.

XÔI THỊT.— Thôi đi cha ! Mạnh vì gạo, bạo vì tiền mà lại không bàn ? Cứ như lời ông Tổng Ngốc thì thiếu gạo là tại các ông đầu tỉnh Miền Trung.

KHOÁI ĐUA.— Đừng nói thế tội nghiệp các ông Tá. Theo lời ông Tướng Quân Khu 1, thì lỗi chính là ở ông kinh tế, ông tông cuộc tiếp tế gạo cho nhà thầu âm ố.

MỆT RỒI.— Đúng ra là lỗi của mấy ông to đầu cứ mãi ngồi đổ trách nhiệm lẫn cho nhau.

BAN GIÁM KHẢO.— Mệt Rồi tuyệt tác: 5 điểm.

(Tiếp theo)

Cha Thò Lò lại hướng về phía lão Mu Tông mà rằng :

— Thế còn lễ cầu siêu thì ông định tổ chức ra cũng ?

Mu Tông kính cần nói :

— Trình cha, con đã liên lạc mí Thượng Tọa Thích Kim Tiền để ngài lo liệu hộ. Thưa cha thầy Kim Tiền chính là người đứng ra tổ chức cuộc họp báo tại chùa Bà Banh để giải thích về cái biến cố xảy ra đêm 20 tháng 8.

Cha Thò Lò lim dim đôi mắt như đề suy nghĩ, đoạn nói :

— Đêm hôm ấy hình như người của đảng ta đã tấn công chùa Xá Lợi.

— Dạ, đúng vậy. Trí nhớ của cha thiệt là tài.

— Các ông quá khen nên nói vậy, chớ thiệt ra đạo này tôi già nua lần cần quá rồi. Nhiều khi nói trước quên sau.

Mu Tông lại nói :

— Trình cha, các giấy mời con đều có ghi tên cha là trưởng ban tổ chức, như thế có được không ạ ?

— Tôi thấy không có gì trở ngại cả. Có vậy các họ đạo mới tới dự đông đủ. Tuy nhiên, tôi có một ý kiến như thế này. Về lễ mời cầu hồn thì ghi tên tôi, còn lễ mời cầu siêu thì nên ghi tên thầy Thích Kim Tiền. Có thể mới gọi là đề huề tôn giáo.

Ngừng giây phút, cha Thò Lò lại nói :

— Hình như trước đây tôi đã gặp thầy Kim Tiền một đôi lần rồi thì phải. Có lẽ gặp trong cái bữa thầy í cho ra mắt vũ bộ French Can Can ?

Lão Mu Tông đáp :

— Dạ, trình cha đúng vậy. Thưa đó là một vị sư ông rất văn minh như sau này. Ngài đi xe Mazda 1500 có gắn máy lạnh. Trong xe lại có máy cassette phát thanh toàn những bài ca tình tứ ra rít đại khái như «nhìn những mùa thu đi, tay đơn buồn ôm gối chiếc», hoặc giả như : «Ồi ! tóc em dài đêm thán thoại !» Ngài lại ưa hút thuốc lí ba con 5. Tuy ngài ăn chay trường, nhưng những đồ chay ấy rất nên là một sự béo bở chẳng kém gì cao lương mỹ vị.

Cha Thò Lò gật gù nói :

— Đi tu bị giờ khác mí lệ đi tu ngày xưa rất xa. Vấn đề khổ hạnh được coi như là một cái gì cổ hủ đi tu đã khổ hạnh rồi, nay lại bắt khổ hạnh nữa thì có khác gì như «tu huyền».

Tận Trung cũng góp đôi lời hội họa :

— Trình cha, lời cha dạy rất chí lý. Tỷ dụ như cha Lâm có bao giờ mặc áo thầy tu đâu. Cha lại cũng ưa nhậu nhẹt và rất khoái cái món mọc tòn. Về phương diện viết lách thì cha lại còn cừ hơn cả tụi Con Ong.

Cha Thò Lò liếc mắt nhìn vào cái đồng hồ đeo tay. Một cái đồng hồ Rolex vỏ vàng, giây vàng 18k theo thời giá phải mua tới hơn hai trăm ngàn ti.

Rồi cha khế nói :

— Còn những ba ngày nữa mới tới ngày giỗ ông cụ. Có thừa sức chuẩn bị. À, thế đã đăng báo chưa đấy ?

Lão Mu Tông đáp :

— Dạ, trình cha con cho đăng những ba tờ. Năm nay hẳn là phải rằm rộ hơn năm ngoái nhiều. Con dự định sẽ mở 1 cuộc biểu dương lực lượng

cho thiên hạ lé mắt. Đảng Ta một khi đã không làm cái gì thì thôi, chớ đã làm một cái gì thì phải hết sức ra trò.

Cha Thò Lò tỏ vẻ ngần ngại :

— Nói vậy thì nói cũng đứng có nên làm quá. Mình phải tà tà tiến bước mí được. Chớ có nên đốt giai đoạn. Dầu sao Đảng của mình cũng hãy còn ở trong thời kỳ trứng nước. Dù có tái xuất giang hồ đi chẳng nữa, cũng không sao có thể mạnh như cái hồi năm xưa. Nếu mình làm tới, các phe đối thủ sẽ nổi giận và họ tìm cách bóp nghẹt thì xôi hồng bỏng không hết. Tôi đề nghị mí các ông như thế này : buổi sáng thì làm lễ cầu hồn tại nhà thờ của tôi. Tôi sẽ huy động dân bôn đạo đi dự thiết đông. Và sẽ cho họ đồng ca bản suy tôn. Còn buổi chiều thì sẽ cầu siêu tại chùa Bà Banh. Điều ấy, các ông sẽ liên lạc mí sư ông Thích Kim Tiền để cho có sự phối hiệp chặt chẽ.

Tận Trung nói :

— Vâng, tất cả xin tùy ý cha định đoạt. Ngoài ra con cũng xin trình đề cha biết thêm rằng, con đã vận động mí lệ bà Nguyệt Hoa và nhớ tiếng nói thánh thót du dương của bà, đang phục hồi danh dự cho ông cụ.

Cha Thò Lò hỏi :

— Có phải bà Nguyệt Hoa hồi trước ở trong phong trào Phụ nữ liên đới không ? Cái bà vườn bám theo sau đít bà cổ vấn chữ gì ?

● XÌ CA RÔ

— Dạ, chính thế. Bà Nguyệt Hoa bây giờ là một nhân vật trứ danh ra rít, lại hưởng quyền bất khả xâm phạm nữa. Bà phát ngôn thả cửa, dèch có ai làm gì nổi bà.

Lão Mu Tông nói :

— Thì cái ngày sinh thời ông cụ, bà cũng đã từng được hưởng quyền bất khả xâm phạm bảy tám năm liền. Nhưng bất khả xâm phạm về phương diện này thì lại bị xâm phạm về một phương diện khác. Thiếu cha gì đứa đã xâm phạm rồi !

Lão Mu Tông phát ngôn câu ấy một cách rất cay cú như sau này. Cha Thò Lò vốn là một vị chân tu. Từ thuở nhỏ đến giờ ngài chỉ biết cầu kinh và thờ phượng chúa. Ngài chẳng hiểu sự đời là cái chi chi, vì vậy ngài ngờ người ra trong giây lát và không hiểu tại sao bỗng dưng lão Mu Tông lại có một giọng điệu gay gắt mí một vị liền bà phụ nữ con gái khả kính như thế.

Chỉ có Tận Trung là hiểu ngầm. Nó biết rằng lão Mu Tông đã giồng một cây si to tổ bố.

Kề ra về phương diện nhan sắc thì bà đầm xòe Nguyệt Hoa còn đẹp hơn cả cô đào Kim Vui ở trong phim Chân Trời Tím. Và dĩ nhiên là ăn đứt cái nhan sắc bà già giết giặc của con mẹ Phó Đoan.

Bà Nguyệt Hoa là một người liền bà có rất nhiều tài. Xứng đáng là một vị nữ lưu cân quắc. Và một khi đã có nhiều tài thì lại rất có nhiều tình. Đúng như là sách vở của thánh hiền đã dạy : « Hữu quá nhân chi tài dã, tất hữu quá nhân chi tình dục. »

Cái nhan sắc xẻ chiều ấy, tới bi giờ mà vườn còn mận mà, rất mê li nít, thì hẳn rằng, thời con gái chắc hẳn đã có vô số thằng đằm đầu xuống cầu Bình Lợi hoặc pờ lòng đồng vô đầu xe tu bin để tự tử vì nàng.

Cha Thò Lò lại hỏi :

— Thế công cuộc vận động của bà Nguyệt Hoa ra sao ? Đi tới đâu rồi ?

Tận Trung nói :

— Trình cha, kết quả tốt đẹp lắm ạ. Rồi đây ở cái thủ đô hoa lệ này sẽ có một đường phố mang tên ông cụ, một đường phố khác mang tên cụ cô.

Cha Thò Lò gật gù cái đầu :

— Phải, có thể mới xứng đáng mí công lao của ông cụ. Chúng ta không thể nào quên ơn ông cụ được. Nếu không có ông cụ thì cuộc đời của chúng ta đâu có được như ngày nay. Chứ biết chừng chết gục ở một nông trường tập thể rồi í chứ ?

Tận Trung nghe cái sự nâng bi ông cụ mà phát lộn ruột. Nó là một đứa biết quá nhiều thiêng thử ra nó nghi ngờ hết thấy mọi người. Nó không thể sao có thể tưởng tượng được rằng, cha Thò Lò, một người đã từng trở cờ ngay từ cái bữa Hội đồng tướng lãnh ra mắt quốc dân, đã từng rửa xả ông cụ là chủ trương gia đình trị, là hồn quân bao chúa mà bi giờ lại mở miệng nâng bi ông cụ kỷ đến thế.

Nhưng mà nâng bi ông cụ để ăn cái giải rút gì ?

Tận Trung đã tự hỏi thăm như vậy.

Nó nhìn vô cái đầu hói của cha Thò Lò như đề thăm dò tư tưởng của cha. Nhưng rút cuộc nó không tài nào tìm ra được nguyên nhân.

Hoặc giả là bi giờ cha thấy Đảng Ta mạnh, đang lên hương, đang có nhiều chiều hướng đi lên, đang có nhiều nhân vật ăn trên ngồi chốc trong guồng máy nhà nước, cha muốn xia vô đề ăn có, để tiếp tục làm giàu như cái hồi năm xưa ?

Cũng như ông Thích Kim Tiền.

Rồi nó thầm nghĩ : « Phúc bảy mươi đời, Đảng Ta chỉ có một ông cha Thò Lò và một ông sư Thích Kim Tiền chớ lại có tới mười mười lăm ông như rứa thì bỏ mẹ. Nó sẽ thành ra cái Đảng Nát Nước. Một cái đảng bí bết như thế giới.

(CÒN TIẾP)

HÀNG KHÔNG VIỆT - NAM

phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

AMTRACO

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN

Xe vận tải INTERNATIONAL 1700-1896

Máy cày MỸ, ĐỨC và PHÁP

Xe buýt từ 20 tới 60 chỗ ngồi, máy Perkins

Xe PICK-UP 2T, 5 tới 4 tấn chạy dầu cặn, máy Perkins

Xin hỏi 504, Trịnh Minh Thử — Khánh Hội

Điện thoại số : 93.396 — 91.545

TIỂU NGỌC
Người dân đen
cầm cân

Một chiến sĩ chống Cộng

Ít nhất cũng từ năm 1945 đến bây giờ, nhân dân Việt Nam đã có dịp chung sống với bọn Cộng sản, đã biết những thủ đoạn xảo trá, lưu manh, khôn lặn, khát máu của quân Mác xít. Hai mươi lăm năm trời; một phần tư thế kỷ chứ đâu có phải rớt, bao nhiêu là kinh nghiệm bằng máu và nước mắt về cái vụ bắt đết đi phải đối cùng trời đụp cùng đất với bọn vô thần. Cho nên, nếu đất nước này có sản xuất nhiều chiến sĩ chống Cộng thì không phải là chuyện lạ. Có lẽ chẳng là một phần tư thế kỷ bị bè lũ Mác xít lừa lọc, áp chế, giết chóc, mà ngày hôm nay vẫn còn có kẻ ngây thơ cụ, tưởng rằng có thể tính chuyện sống chung hoà bình với phường Cộng sản được.

Đĩ nhiên, ở những nơi nào mà Cộng sản chưa có lấy một tác đết cầm dùi, cứ nghe miệng lưỡi ngon ngọt bả lả của chúng, thì nhiều kẻ còn tưởng bở. Cho nên, tại những nước trung lập, kiếm ra một chiến sĩ chống cộng thật lực cũng không dễ dàng gì, nhất là tìm một chiến sĩ diệt Cộng lại càng hiếm hoi hơn.

Hiếm hoi chứ không phải là không có.

Này nhé, Hồi quốc vốn là một quốc gia trung lập, giao du với "tú lơ mơng", không phân biệt người tử tế với phường côn đồ, lưu manh, vì vậy mấy anh Mác xít cũng đi lại, đớp cà ri cay như máy. Ngày 1-11-1970, anh chàng Chủ Tịch Nhà nước xã hội chủ nghĩa Ba Lan Marian Spychafski đang cùng cô vợ và một bầy tùy tùng bắt tay bắt chân các quan khách nghênh đón tại phi trường Karachi, thì một chiếc xe ca của hãng Hàng Không Quốc Tế Hồi từ mé sau chiếc phi cơ Ilyushin chở phái đoàn Ba Lan, phoong phoong chạy tới và nhè đúng chỗ anh chàng Chủ Tịch Ba Lan mà nhào dzô. Chủ Tịch vô thần, nhưng chắc lúc đó cũng trông thấy ông bà ông vãi, bèn hùng hục chạy vãi cả kít ra quần, nên thoát chết. Chủ đàn em, Thứ trưởng Ngoại giao Zigrid Wolniak, coi bộ đớp cà ri hơi kỹ nên nặng bụng chạy không kịp, bèn được ăn bánh xe ô tô và đi một đường về quê thăm thánh tổ Các Mác. Viên tài xế người Hồi lái chiếc xe, kéo theo xác chú Thứ Trưởng ngoại giao Ba Lan dưới gầm, miệng hô lớn: "Giết sạch quân Cộng sản". Cho đến khi đảng dùi cui Hồi vô, viên tài xế còn không ngớt miệng chửi rủa Cộng sản, khiến một đảng viên dùi cui phải bịt miệng anh ta lại.

Bị một phen bở vía, phái đoàn Cộng sản Ba Lan bèn khẩn gỏi quả mướp đọt lẹ.

Thành phần cốt cán

Cộng Sản thường cho rằng thành phần cốt cán để xây dựng xã hội chủ nghĩa là thành phần công nhân. Nông dân nếu có được ở bề lúc đầu thì chẳng qua cũng chỉ là đồng minh giai đoạn mà thôi, khi nào nền vô sản chuyên chính vững vàng rồi, thì bản cổ nông cũng bị đặng ta quất sùm bà chề.

Ấy thế mà mấy anh trùm Cộng Sản Ba Lan lại bị một công nhân chính công toan ăn gỏi mới đau chứ Người Chiến Sĩ diệt Cộng tên là Firoz Abdullah

làm thợ máy thuộc liên đoàn công nhân phi cảng. Anh ta không có nhiệm vụ lái xe, mà là thợ của ca làm đêm hôm trước, nhưng khi trông thấy chiếc xe đang làm cái việc bở sung thực phẩm và hốt rác trên chiếc máy bay chở phái đoàn Ba Lan, thì nghĩ rằng cái đống rác cộng sản đang đứng mần tuồng dưới sân bay đáng hốt đi hơn cho đỡ bần mắt khán giả, nên đã phoong phoong nhảy lên xe, cầm tay bánh lái một đường... hốt rác.

Đảng dùi cui Hồi quốc cũng mắc cái bệnh ưa pha trò nhạt như phần lớn các đảng dùi cui trên cõi thế gian này, cho nên thoát kỳ thủy đã loan báo rằng tai nạn sẽ xảy ra vì chiếc xe ca đứt thắng. Giá đảng dùi cui Hồi cho rằng viên tài xế đớp nhiều cà ri cay quá, hỏa bốc phừng phừng nóng đếtch chịu nổi nên lái xe cho có tí gió mát, vì vậy mà tai nạn xảy ra, thì nghe có vẻ có lý hơn.

Dù sao, Firoz Abdullah cũng đã cho biết rằng anh có ý định soi tái anh Chủ Tịch Nhà Nước Ba Lan và đoàn tùy tùng, không phải vì ghét riêng gì mấy chàng Ba Lan, mà là anh hận chung suốt số cả bè lũ Cộng sản, vì chúng là bọn vô thần, vì chúng là tai họa cho loài người, bất biết chúng mang quốc tịch nào.

Chiến sĩ Firoz Abdullah sát Cộng hoàn toàn không vụ một tí lợi lộc cơm nào, không như vô số kẻ chỉ được cái chống Cộng bằng mồm là hung hăng con bọ xít, nhưng đến khi được mời đi nhập ngũ để chống Cộng thật sự thì lại đánh trăm thứ vô ngỗ hầu hoãn dịch hay miễn dịch, cũng không giống những kẻ coi cái sự chống Cộng là một vụ đấu thầu béo bở, có thể hốt bạc các và công danh một cách ngon lành. Đảng này, hành động của Firoz Abdullah bị ghép vào tội cố sát, mà dù cho luật lệ... Tây đen, tội cố sát cũng là một tội tày đình, một trọng tội, có thể bị mất cái chỗ đội nón như chơi, hoặc có thể được ăn cơm cá mắm, nằm nghỉ mát chuồng cạp đến già.

Chỉ tiếc rằng cuộc hội đàm hai bên, bốn phe giữa ta và Cộng sản lại chọn Ba Lê làm nơi hội họp, cho nên cứ bết tắc mãi, làm mệt lòng Đại vương của ta và Đại đế của nước bạn Đông Minh phải tìm cách khai thông hoà hoà, đến nỗi phải cho phép các đảng trưởng phái đoàn « đi đên » với Thị Bình tacti vẫn hoàn tacti. Giá biết thế, trước kia ta chọn Karachi làm nơi hội họp có phải tốt hơn không, bởi lẽ Thị Bình, Xuân Thủy láng cháng ở phi trường thế nào cũng có ngày được đi ô tô bương, khỏi cần khai thông cũng hết bết tắc.

Trông người lại ngắm đến ta

Ngày 1 tháng 11 năm 1970, tại Karachi, thủ đô một nước đang giao du thân mật với Cộng sản thì lại xảy ra một vụ chống cộng quyết liệt chưa từng thấy trong lịch sử chống cộng thế giới.

Cũng ngày 1 tháng 11 năm 1970, tại Saigon, thủ đô của một nước đã có một phần tư thế kỷ kỷ thành tích chiến đấu chống Cộng, và hiện đang phải tranh đấu gay go từng giờ từng phút với Cộng sản, thì một số người lại cãi nhau í ồm về một cái bóng ma, chứ bớ, phá phách lẫn nhau một cách kịch liệt, cơ hồ quên cả chuyện chống Cộng. Thậm chí có mụ đàn bà lại phát ngôn bậy bạ rằng ngày 1 tháng 11 là ngày Quốc hận y như ngày 20 tháng 7 vậy.

Ờ hay, ngày 1-11 là ngày Quốc hận thế mẹ nào được. Quốc hận có nghĩa là ngày cả nước căm phẫn, đau buồn, nếu ngày 20.7 toàn dân đều hận là vì đất nước bị bọn Cộng sản chó đê chia cắt với Thực dân Pháp, thì ngày 1-11 chỉ là ngày một người bị lật đờ, can có gì mà cả nước căm phẫn đau buồn? Cái đám dân đen trầm lặng đã ngấy trò lục số ấy rồi. Thôi, nhờ các đảng một tí, đừng hục hặc mí nhau nữa, hãy đoàn kết lại mà chống Cộng kéo... Tây đen nó cười cho.

đổi thoại với người sạch

• Ô. Tr. V. Thảo, Xuân Lộc.— Ông và một số công nhân bị cái tên trời đánh thánh đót Chae Hak Soo nào đó áp bức đánh đập, sao không kéo nhau tới văn phòng Giám đốc hãng Pacific mà thưa, hoặc đi nhà thương lấy giấy chứng thương kiện học máu mồm nó ra? Hoặc giả, bần cùng bất đết đi thì chiếu theo luật giang hồ mà xử sự. Mày có một mình chúng ông đồng người, chờ nó đi đâu có một mình, đánh tuốt xác nó ra chó!

• Cô Nguyễn Thị Hương, Saigon.— Cứ theo như cái toa mà cô gửi tới thì thuốc ấy ngoài cái sự chữa bệnh yếu tim, còn chữa các bệnh mệt mỏi, tức thở vv... Nếu là thuốc viên thì mỗi ngày một viên, nếu là thuốc nước đựng trong ampoule tức là cái ống thủy tinh thì uống 20 giọt. Cô mua thuốc của Nhà thuốc Tây nào mà khi tới hỏi cách uống ra sao mà nó không chỉ bảo, sao cô không chửi bớ nó lên. Biểu rằng, tôi là dân Mít, không có biết chữ Tây, chữ Mèo tôi mới phải nhờ cậy đến, sao lại nở lòng nào mắng chửi đuổi tôi đi! Dù sao đối với vấn đề chữa bệnh cũng không thể nhắm mắt nói mò được. Cô nên đưa bà cụ tới phòng mạch của đốc tờ Lê khắc Quyển ở đường Ngô Tùng Châu, hoặc đốc tờ Nguyễn Tuấn Phát ở Ngã Bảy, nói là nhà nghèo, nhờ chữa làm phước cho. Hai ông đốc tờ ấy sẽ không lấy tiền khám bệnh đâu.

• Ô. Nguyễn Hoài Phương, Đà Nẵng.— Con Ong rất hoan hỉ được sự cộng tác của ông. Lâu lâu, nếu rảnh rỗi, ông nên mần cho một phát tương tự.

• Ô. Vệ Tê, cư xá Vinh Hội.— Một vị quan ba mà được quyền xử dụng những cái xe díp, số QV-157447 và 157448, lại có 2 tài xế là một bộ binh nhất và một bộ trung sĩ thì cái ông quan ba i hần là khiếp lắm. Như thế chứng tỏ rằng, quân đội của chúng ta rất giàu có. Quan ba cũng có tới hai xế để đưa con đi học, đưa vợ đi chợ và đưa họ hàng đi la mát. Hoan hô!

• Trung sĩ Phan Thành Vinh, KBC 4506. Sẽ gửi Con Ong số 134 tới KBC của ông. Nhưng nếu nhớ thất lạc thì thôi đấy nhé.

• Một ông vô danh ở quận Cam Lâm.— Sẽ tương nó vô mục Bức thư.

• Cô Phạm thị Tuyết Nha Trang.— Tài liệu cô gửi cho quý hóa lắm. Con Ong sẽ chích cho chúng một hai phát đầu thấy mẹ ngay!

• Ô. Phạm Văn Tích, Saigon.— Em ông là cậu Phạm Văn Khánh học sinh lớp 12 b trường Thánh Mẫu có giấy hoãn dịch tới 30-9-70 là hết hạn, nhưng được nna Động Viên cho gia hạn đến 30-11-70. điều ấy Ti Vi và Ra dô của nhà nước đã có nói rõ. Thế mà cái ông thăm vấn viên Ngô Văn Lôi vưỡn bắt em bỏ bót lại còn biểu là Ti Vi và Ra dô nói khoét lác không tin được. Nếu quả như vậy thì ông Lôi nào đó sắp làm bở thiên hạ rồi, và chi CSQG Gò Vấp sắp thay Tổng Nha đến nơi.

• TS. Hg.Ng.Phục, Banmethuot.— Con lạy bố trăm ngàn lạy. Xin bố nhớ cho rằng, Con Ong không có cái mực mờ số chót, số đuôi, số đề nào hết. Bớ đừng viết thư về hỏi han làm cầm mà mất tiền cò. Xin bố tha cho chúng con.

Lớp Vô Tuyến Điện và Télévision

Mỗi đầu và giữa tháng, đều có khai giảng các lớp sáng, chiều, tối

- Lớp Ráp sửa Radio Đèn và Transistor. Mãn khóa 2 tháng, biết rành 5 loại máy đầu thanh.
- Lớp Đặc Biệt TRANSISTOR cho các bạn mãn khóa Sơ Cấp ráp và sửa trên mạch điện in.
- Lớp TRƯỜNG XƯƠNG ĐIỆN TỬ ráp sửa AMPLI-HIFI, TRANSISTOR, sửa chữa các loại máy thu thanh CASSETTE, và dự bị Télévision.
- Lớp SỬA TÉLÉVISION cho các bạn mãn khóa Trường Xương, và thực hành thẳng trên TV hiện, tập sửa chữa TV theo hiện tượng lộ trên khung máy và sử dụng các máy điện tử tối tân như: Marker-Sweep Generator, Oscilloscope, Pattern Generator, Volt kế điện tử... Ở xa học Hàm Thủ với dụng cụ đầy đủ.

Trường Vô Tuyến Điện và Vô Tuyến Truyền Hình

TẤN PHÁT 50 Đì Nguyễn Huệ SAIGON

HẾT ĐAU BAO TỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử,ợ chua, đau

lời bao tử.

ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.

ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống Bán tại các nhà thuốc Tây.

Chiến dịch hăm hè!
Chiến dịch Vì Dân sau một thời gian phát động đã thu hoạch được nhiều kết quả mỹ mãn, đáng nên được bốc thơm. Và các cha tham dự chiến dịch này rất đáng nên được nâng bi ghê lắm, dù là bi to hay bi nhỏ, cũng nâng hết ráo.

Chiến dịch này hiện đang lan tràn ra ngoài Đà Nẵng. Tuy nhiên, có lẽ vì tích cực mĩ lệ nhiệm vụ, nên nhiều bố Vì Dân đã có những thái độ quá quắt.

Người ta được biết rằng, các nhân viên bắt bố đứng ở các ngã đường gồm Quân Cảnh, Quân Trấn và Cảnh Sát. Mỗi khi kêu ai lại để xét giấy tờ thì mặt họ hăm hăm sát khí đằng đằng trông thật dễ sợ. Đôi khi họ lại còn la lối, và có cả trường hợp nổ súng thì oai hoặc tát tai ra rít nữa, như họ đã tát tai một TPB có giấy giải ngũ vì bệnh lao, khi anh này tỏ một thái độ khó chịu. Ngoài ra, một Trung sĩ Quân Cảnh đã la lối một cách nhả nhặn để quát một ông Thái Tá cưỡi xe Honda đi phoong phoong thẳng lại không kịp.

Đà Nẵng lại có lệnh cấm trại 100 phần trăm. Thiêng thử ra trong thời gian phát động chiến dịch Vì Dân, người nhà nước chỉ toàn hốt người nhà nước. Các thành phần bị hốt về bắt đại đa số là những cán bộ XDNT, các cha NDTV và lính tráng ba gai đi chơi đêm, chắc là bị cấm trại cưỡng cưỡng nên đã "chèo tường mà ra! Chèo tường mà ra!"

Bị cấm trại, dĩ nhiên các đảng viên Kaki buồn tình lắm lắm. Nhưng chỉ có loại đơ dem cùi bắp buồn tình mà thôi. Còn các cấp úy, cấp tá thì chả coi ra mùi gì. Vì họ chỉ vô trại điếm danh xong là chuồn về nhà ngủ miết miết vạ.

Suy tôn Ngô Tổng Thống!

Sau 7 năm nín khe, nằm trùm chần kín mít để chờ thời, mãi tới bi giờ các đồng chí Cờ Lờ mới vùng dậy, tái xuất giang hồ để góp mặt mí quần hùng. Lãnh tụ của họ tuy đã đi vô cõi tịch liêu, nhưng họ vươn cử trường bằng hiệu như thường để mần một cú suy tôn trở lại.

Và bài ca:

«Bà Ngô đình Nhu ừ... Ngô Tổng Thống,
«Ngô Tổng Thống, Ngô Tổng Thống kêu đau,
đã được bản dân thiên hạ của phe Cờ Lờ đồng ca vang đất nước.

Sự vùng dậy của đám Cờ Lờ đã khiến cho Phật giáo, nhất là phe Ấn Quang lo sốt vó. Các sư ông, chú tiểu, ni cô bà vãi bán xúc xích cá người lên, cứ làm như cụ Ngô sống lại đến nơi.

Nhưng mà Cờ Lờ bi giờ đâu có phải như Cờ Lờ ngày trước để mỗi lúc có thể cười đầu bóp cổ thiên hạ để làm cha người ta. Vậy thì nhà chùa chớ có lo con bò trắng răng. Sau một thời gian chết đi sống lại, nay được hồi sinh, sức mấy mà dám làm tăng.

Dù sao cũng phải nên ngợi khen hai ông Tây con Trương Công Cửu và Fernandez Ngô Trọng Hiếu cùng bà đầm xoè Phan Thị Nguyệt Minh, tục gọi là bà "Trắng sáng vườn chè" đã góp nhiều công quả vào việc phục hồi danh dự cho nhà Ngô.

Mai một bà Trắng sáng vườn chè sẽ mần một phát đi Tây để đón bà Nhu về là vừa. Và rước luôn tượng cụ Ngô ra chợ Bến Thành để đối chọi với tượng Quách Thị Trang cho nó thêm đề huề đoàn kết.

Cờ bịch và đi diếm ở Khánh Hòa

Tại một quận có cái tên ngọt như Cam Bổ Hạ của tỉnh này, nạn cờ bịch và đi diếm đang được đà phát triển tùm lum từ thôn ấp quận lỵ. Vì không những nó được ông quận đỡ đầu mà ngay cả ông Cờ có cái tên là Lu Lu hay Tô Tô chi đó đã ủng hộ triệt để.

Xã S.T thu ộc quận ấy đã tổ chức uỷnh sóc đĩa gần như công khai xong suốt 4 tháng liền. Tiền xâu mỗi ngày thu tới 7.000 tỉ do một ông trung đội trưởng Nghĩa quân thu ngay tại sông, rồi nạp cho ông Cờ và ông quận, mỗi ông một thiên rười.

Cũng tại xã này có một ông họ Mai chuyên môn xô số đuôi vào ngày thứ Ba. Ông cò của chúng ta có phần hùn hạp và mỗi chiều thứ Ba đều tới nhà Mai tiên sinh để lấy tiền lời. Các Sở Nách Ba nào muốn chứa gái, nếu biết điều thì đám mồm cho ông Cờ, sẽ được hành nghề êm ru bà rù. Ngược lại, tỏ ra cứng đầu cứng cổ thì có châu sụp tiệm sau một châu hành quân cảnh sát.

Một số các ấp khác như ấp XP, ấp VC cũng có tổ chức uỷnh sóc đĩa. Chủ sông lại là một ông nhân viên tài chánh của xã. Cứ 10 ngày 1 lần, Ông Tài chanh đem tiền xâu tới nạp cho ông Cờ. Mỗi ngày một "thước".

Ở các địa phương xa mặt trời, quyền hành của ông

Cờ to lớn lắm. Đưa nào chọc vào thì bỏ mẹ sớm. Chỉ có nước rừ tù! Dân chúng muốn xây nhà dựng cửa đều phải khấn khứa Đức Thánh Trần để cho ông Cờ thông qua. Nếu không ông Cờ cho giặt xạp và tu tóa bỏ tù là đặng khác.

Nhưng khi ông Cờ xây cất một ngôi nhà đồ xô ở quận Diên Khánh thì lại cóc cần phải xin phép ai. Ông lại tự ký cho ông là được rồi. Chả những thế ông Cờ còn bắt một thương gia buôn bán si măng phải mua cho ông 400 bao si măng theo giá nhà nước qui định là 375đ một bao. Ông chỉ mần hết có 300 bao, còn lại 100 bao, ông đem bán chợ đen 600đ một bao để lấy lời.

Nghe nói bà Nguyễn Thị Chánh, vị thương gia ấy đã có đơn đơn tới Bà Tòa Quan Lớn để chơi ông Cờ một phát.

Người ta được biết rằng, ông Cờ này đã có nhiều thành tích rất đáng nên khen ngợi. Năm 1952, ông đã bị một gia đình tại Cửu Lợi thuộc thị xã Cam Ranh kiện về tội hiếp dâm, nhưng vì khéo chạy vờ hậu môn các quan to, nên vụ án bị chìm xuống luôn.

Ấy thế mà cái hồi Vi Xi uỷnh quận này, ông Cờ của chúng ta lại được ban thưởng mẽ đay ra rít. Dân chúng biểu rằng, khi Vi Xi tới ông pò lông đồng qua hàng rào giấy thép gai bị toạc cả trán để chạy trốn. Nhưng ông đã khai mí cấp trên rằng bị miếng đạn B40.

Làm cò như thế mới xứng đáng là làm cò chó!

Tướng Lãm và Tổng Ngốc bóc xê la bút!

Thời gian miền Trung bị nạn ngập lụt, người ta thấy ông Tổng Ngốc bay tới bay lui ra ngoài nó như gà mắc đẻ. Ông lo lắng vẫn để tiếp tế gạo cho dân chúng. Nhưng các tàu chở gạo cứ chơi trò lúng lờ con cá vàng bơi lội nhờn nhờ ở ngoài biển cả. Các đại bài gạo cũng lần khần trong việc bốc dỡ hàng lên bờ.

Tướng Hoàng Xuân Lãm, tư lệnh Quân Khu 1 đã phải lên tiếng báo động rằng, gạo chỉ còn đủ ăn tới ngày 15-11 này mà thôi, và yêu cầu ông Tổng phải cấp tốc chở ra Đà Nẵng 40.000 tấn gạo để làm kho an toàn và mỗi tỉnh miền Trung 5.000 tấn.

Đầu óc vốn méo mó về vấn đề tiền bạc, nên ông Tổng của chúng ta hỏi ngay tướng Lãm rằng, gạo thì có thừa mứa đấy, nhưng ai sẽ đứng ra chịu trách nhiệm về số tiền gạo đó khi gạo được phân phối cho các đại bài ở địa phương.

Cũng nên biết rằng, trước đây các đại bài lấy gạo và bán hết rồi mới thanh toán tiền trả cho nhà nước. Nay theo luật mới, không những phải trả tiền ngay tót sứt mà lại còn phải ký quỹ 500.000đ nữa.

Tướng Lãm đã cả quyết biểu rằng, các ông tỉnh trưởng có thừa sức để làm cái việc đòi tiền các đại bài, nhưng ông Tổng thì lại nghi ngờ vì trong quá khứ đã có nhiều chuyện lem nhem về tiền bạc do các ông đầu tỉnh gây ra.

Lo lắng trước cái cảnh đói rách của dân chúng đang bị cảnh ngập lụt, lại thêm nạn thiếu gạo, tướng Lãm bèn nổi sùng. Thế là giữa một ông tướng mí một ông Tổng bèn có một sự bóc xê la bút.

Hai bên chức tước chẳng kém chi nhau, tuy nhiên nếu so sánh về phương diện nội lực thì ông Tổng thua đứt đuôi con nòng nọc.

Sau đó tướng Lãm đã xin Tổng Thống nếu ông Kinh tế không là m được việc thì nên tìm một ông thay thế.

Chao ôi! ông Tổng Ngốc là một người đã có rất nhiều công lao với đất nước. Qua bao nhiêu trào, từ ông Nguyễn Ngọc Thơ, rồi ông Hoàng Khắc Thành đến ông Âu Trường Thanh, chưa có trào nào nền kinh tế của chúng ta lại được phồn thịnh như bi giờ. Và dân chúng đã được thấm nhuần bao nhiêu là ơn mưa móc. Từ nền Kiệm ước đến nền phân xuất ra quần rồi nay lại đến hồi xuất song hành, quần chúng mỗi ngày một thêm khổ rách áo òm, nay nhất dân thay ông Tổng Ngốc đi thì lấy ai là người có đủ tài kinh bang tế thế để ngồi vô chỗ nở.

Vậy thì xin can ông tướng Lãm chớ có Tạc Dặng nổi giận. Nếu thay ông Tổng Ngốc, một ông khác lên lại cho ra một loạt những cú phân xuất ra quần nữa thì phỏng thử còn chi là cuộc đời.

Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt

Khác với những báo sống nhờ quảng cáo, trang rao vặt của CO hoàn toàn miễn phí, nghĩa là cóc lấy đồng xu teng nào hết. Bà con có bác cần đăng kí gì cứ việc gửi tới.

Muốn mua

Muốn mua một số cần xê lớn, loại thật tốt, để dựng... trướng thổi và đá cục do những nhóm biểu tình quá khích thân tăng.

Xin liên lạc với ông Nixon, tòa Bạch Ốc, Hoa Thịnh Đốn, Xê ký.

Ai thích nhót?

Trong lúc nhà nước cấm nhót công khai, giới ăn chơi

chúng ta cần phải nhót lậu, nhưng nhót lậu ở những chỗ lem nhem rất dễ bị vớ, và bị ra tòa rất nên là một sự xấu hổ.

Vậy quý vị nào muốn nhót lậu một cách công khai, bảo đảm không bị vớ, xin hãy liên lạc ngay với hai ông cò quận I và Gia định. Nhờ hai vị này chỉ chỗ cho.

"Vi bị chơi"

Cần mua gấp nhiều thuốc bổ thận thật tốt để tăng cường sinh lực hầu có thể chịu đựng nỗi sự "chơi" của một nữ tiếp viên E Anamta. Hồi ông Giám Đốc Tổng

Nha Quan Thuế, Ngô Quang Tường.

Bán gấp

Vì bị ông Tinh Trường Biên Hòa ngang xuong cúp phiếu mua dầu, nên cần bán gấp nhiều máy cày, máy bơm máy điện và bán luôn cả nồi niêu soong chảo...

Hồi làng cô nhi Long Thành.

Cần giầy thừng

Vì bị cúp phiếu mua dầu, nên dếch có dầu nấu cơm; Bởi vậy cần mua nhiều giầy thừng để treo... mồm các em cô nhi. Cũng hỏi tại làng cô nhi Long Thành luôn.

Muốn mua mặt nạ

Cần mua gấp một cái mặt nạ mo nang để đeo vào mặt cho đỡ ngưng. Lý do: Muốn đưa vợ đi Hồng Kông mua đồ lậu, và muốn tiếp tục được đi đi la với hồi xuất 118, nên đã ăng gian bằng cách ghi vào sự vụ lệnh là đi công cán. Bị lộ tẩy, lòi ra cái mặt chuột.

Hồi DB Nguyễn ngọc Nghĩa, tự là DB Trương chàm.

Cần mua

Vì lý do lịch sự ngoại giao, cần mua rất nhiều thuốc "mắc xít tông" uống cho đỡ ngủ gật trong các dịp ngồi

nghe đọc thông điệp. Thuốc phải mạnh để có thể làm cho không buồn ngủ, không ngáp ít nhất 45 phút.

Hồi ông Đại sứ Đại Hàn VN; và Ngoại Trưởng Voi Trắng.

Cần tuyển

Cần tuyển mộ gấp một số thanh niên khỏe mạnh để lập một đạo quân cầm tù sẵn sàng. Xương đường bạo động; và cần tuyển nhiều chính khứa "chó đá" để tái lập ban lãnh đạo Hội Đồng Nhân Dân Cứu Quốc, chơi nhau mí dư đảng Cần Lao.

Đơn ứng tuyển nộp tại Viện Hóa Đạo Ấn Quang.

CHÁNH PHỦ CÓ TUNG VÀNG RA THỊ TRƯỜNG

hay chỉ là chuyện bịp ?

Cách đây mấy bữa, trong khi cơ quan USAID (của Mỹ) nói rằng giá đen mỗi đơn xanh vào cỡ 415 đến 420đ, đơn đỏ 308đ, và giá vàng 21.000đ mỗi lượng, thì nhà nước tung ra một bảng tin tức về giá cả đầy lạc quan rằng giá chợ đen đơn xanh chỉ còn có 380, 390đ, đơn đỏ chỉ còn 255đ đến 260đ, và nhà nước sắp sửa tung vàng ra thị trường bán với giá 19.000đ một lượng mà thôi.

Về giá chợ đen đơn xanh đơn đỏ, muốn biết bao nhiêu chỉ cần ra đường mà hỏi, ai cũng biết rõ, đêch thăng nào bịp được thăng nào hết.

Còn việc chánh phủ sắp tung vàng ra thị trường bán giá 19.000đ, 1 lượng, là có hay không có? Biện pháp này đã được áp dụng sau khi phá giá bạc vào năm 1966. Lúc ấy, vàng trên thị trường gần hai chục ngàn đồng 1 lượng, người mua phải xếp hàng và ghi sổ thẻ căn cước như đi mua sữa, chính phủ đã nhập vàng từ ngoại quốc, đặt tung ra thị trường với giá 10.400đ 1 lượng, khiến giá vàng sụt xuống mau chóng.

Người ta thường cho rằng giá vàng là tiêu chuẩn định giá của nhiều loại hàng khác, nếu để giá vàng cao quá, sẽ kéo theo giá các thứ hàng khác, nên cần tung vàng ra thị trường, bán giá chính thức để đánh đòn tâm lý, giữ vững giá tiền tệ.

Thời bình ngày xưa, quan niệm như vậy đúng. Vì vàng là thứ hàng quý, người ta lấy giá của nó để định giá các thứ khác.

Nhưng thời loạn, quan niệm như vậy là sai. Vì vàng chỉ là một thứ hàng xa xỉ có ảnh hưởng tới một vài giới nhỏ hẹp. Bằng chứng hiển nhiên, sau khi ban hành thị trường song hành, nhiều thứ hàng tăng giá gấp bội, trong khi giá vàng chỉ tăng chút đỉnh rồi hạ giá bằng với trước khi có thị trường song hành. Điều đó chứng tỏ, vàng không còn là một thứ hàng dùng làm tiêu chuẩn để định giá nữa. Nói khác đi, dù bây giờ nhà nước có tung vàng ra thị trường như năm 66, thì cũng

chỉ có giá vàng sụt xuống chút đỉnh, còn các hàng khác thì vẫn thế, hoặc vẫn tăng giá đều đều.

Vì vậy, dự định tung vàng ra thị trường là một điều không nên làm. Chẳng những không nên, mà còn là một điều vô lý. Bởi vì nhà nước đang thiếu ngoại tệ trầm trọng Người Mỹ không thể tăng viện trợ để ta nhập vàng. Còn ngoại tệ sở hữu, thì làm đêch gì có. Hơn nữa, nền kinh tế của ta đang khó khăn, một phần vì quá thiếu tư bản. Ta đang khuyến khích đầu tư bằng cách tăng mức lợi cho người có tiền gửi ở ngân hàng, ấy thế mà tung vàng ra thị trường, tức là khuyến khích dân mua vàng để dành. Khuyến khích đầu tư đi đôi với khuyến khích mua vàng để dành, là hai khuyến khích chửi bớ nhau.

Thành ra, đối với nguồn tin Chính Phủ nói rằng sẽ tung vàng ra thị trường, có thể hiểu theo hai cách:

— Nếu đó là nguồn tin xác thực, thì chính quyền có một lầm lẫn lớn, cần phải xét lại. Nếu thực hiện, là làm hại kinh tế.

— Nếu đó là một đòn gió của nhà nước tung ra để tác động tâm lý người dân, nói trắng ra, nếu là một đòn bịp của nhà nước, thì có thể chấp nhận được. Cái trị cần phải biết bịp. Nếu không có chuyện nghiên cứu việc tung vàng ra thị trường, mà nhà nước tung tin dựng đứng lên là có, để dân khỏi đổ xô đi mua vàng, hầu giữ vững giá thị trường, thì chuyện bịp này hay, có thể chấp nhận được. Cái trị mà biết bịp, tức là cũng đã thông hiểu một phần nghệ thuật cai trị.

Nhưng cái trò bịp về chuyện tung vàng của nhà nước, nếu quả thật đó là trò bịp, thì cũng có thể làm hại cho một số người. Bởi vì nhiều người dân thấy nói nhà nước sắp tung vàng ra bán, sẽ vội vàng mang vàng dành dụm được đi bán kéo sợ xuống giá, nhiều người làm như vậy, khiến giá vàng hạ, chủ tiệm vàng mua được giá hạ. Khi đợi mãi không thấy vàng nhà nước, tức là biết được chuyện bịp, giá vàng sẽ tăng, chủ tiệm bán ra, tha hồ lời.

GÃI HÀNG

THỢ GÃI

Minh Chúa

Tây già De Gaulle vừa chết. Tây De Gaulle nổi tiếng, ai cũng biết, nhưng không phải chỉ nổi tiếng nhờ võ nghiệp, chính nghiệp mà còn nổi tiếng một phần nhờ văn nghiệp. Sách của De Gaulle thường bán chạy vào hạng nhất.

Đừng tưởng chỉ có Tướng Tây mới biết viết sách. Tướng Đại Ngu ta cũng viết lách ào ào. Trong số các Tướng ta viết nhiều hơn cả, có các Tướng Huỳnh văn Cao, nhà Tướng kiêm chánh khách, và Đỗ Mậu, nhà văn hóa.

Tướng Huỳnh văn Cao, trước ngày tái ứng cử Nghị Sĩ có viết cuốn «Lòng Ái Quốc», đem biểu vung vít. Còn Tướng Đỗ Mậu, sau khi mất chức Phó Thủ Tướng Văn Hóa, thỉnh thoảng mới viết bài đăng báo. Cách đây mấy hôm, trên một nhật báo, nhà Tướng kiêm nhà Văn Hóa Đỗ Mậu đã viết cho Nhà Tướng, kiêm nhà Ái Quốc Huỳnh văn Cao một bức thư ngỏ, trong thư, có kể lại một đoạn hai nhà Tướng đi tìm minh Chúa, nguyên văn như sau:

«Anh Cao ạ, anh tuyên bố đã thờ Tổng Thống Diệm như minh chúa, tôi phục lòng trung nghĩa của anh.

«Còn tôi từ năm 1940, lúc mới ngoài hai mươi tuổi, khi đang làm tôi tớ cho thực dân Pháp cũng đã biết tìm Chúa mà thờ. Nhưng anh may mắn hơn tôi là có Chúa rồi anh mới tìm đến mà thờ. Chúa thứ nhất của anh là ông Ngô đình Diệm, ông về là thủ tướng rồi anh bèn tìm đến mà thờ. Chúa thứ hai là Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu cũng vững vàng trong dinh Độc Lập rồi anh tìm đến mà thờ.

«Phần tôi thì phải trăm cay ngàn đắng phải vào tù ra tội, phải bị đẩy ai lên chốn nước độc rừng xanh mới tìm ra Chúa. Tôi cũng tìm ra Chúa thứ nhất là ông Ngô Đình Diệm, nhưng tôi tìm ra khi ông là một yếu thế, một «tội nhân» của triều đình Huế, khi ông còn là kẻ áo lương, quần vải, lang thang trên bờ sông Phú Cam. Còn Chúa thứ hai thì tôi phải hoạt động bí mật, vô cùng nguy hiểm, có thể mất mạng của tôi và của cả gia đình, mới tìm ra, đó là ông Dương văn Minh. Trước khi ông Dương văn Minh trở nên Quốc Trưởng, tôi đã đến tư dinh ông sáu lần, khóc lóc, tha thiết với ông để mặt bàn quốc sự, mà ông vẫn không tin lời. Sau đó nhờ phước đức ông bà, đại sự thành công, tôi mới sống đến ngày nay để viết mấy giòng tâm sự này».

Thằng Thợ Gãi này phục cả hai nhà Tướng Huỳnh văn Cao và Đỗ Mậu. Nhưng phục nhà Tướng Đỗ Mậu hơn. Vì nhà Tướng Huỳnh văn Cao chỉ có hai chúa là Ngô đình Diệm và Nguyễn văn Thiệu, còn nhà Tướng Đỗ Mậu, tuy cũng chỉ nói là mình có hai chúa, Ngô đình Diệm và Dương văn Minh, tại vì nhà Tướng Đỗ Mậu quá khiêm tốn, nên chỉ kể có hai thôi. Thật ra, nhà Tướng Đỗ Mậu có tới 3 chúa tất cả. Hơn hẳn nhà Tướng Huỳnh văn Cao một chúa. Đó là chúa Nguyễn Khánh. Khởi đầu, nhà Tướng Đỗ Mậu theo chúa Ngô Đình Diệm, được chúa thăng lên Đại Tá. Rồi nhà Đại Tá tìm ra chúa Dương văn Minh, khóc lóc lạy lạy xin chúa mới xoi tái chúa cũ. Thế là chúa mới thăng Nhà Tá lên nhà Tướng. Đến đây, nhà Tướng lại tìm ra chúa thứ ba là Nguyễn Khánh. Chúa râu dê mắt lồi bèn chính lý chúa sún, thế nhà Tướng được chúa thứ ba thăng lên chức Phó Thủ Tướng kiêm nhà văn hóa. Nhờ đó mà con đường văn nghiệp của nhà Tướng văn hóa lên vù vù.

Có ba chúa mà chỉ kể ra có hai. Khiêm tốn quá, kỳ thấy mờ!

Môn đăng hộ đối

Người xưa thường nói, rượu ngon chẳng có bạn hiền, thì rượu chỉ như nước cống. Đàn hay mà chẳng có người nghe sành điệu, thì tro trên như đàn gảy tai trâu, văn hay mà không có thức giả phê bình, thì chẳng bằng... văn chương máy nước. Vì thế, những người viết văn rất thích được những bậc thức giả phê bình. Người viết văn và người phê bình, phải có khả năng tương xứng với nhau, gọi là môn đăng hộ đối. Ví dụ «văn chương máy nước», thì phê bình cho xứng, phải là các «nàng liên tử», văn Camus phải có Sartre phê bình, văn Sartre phải có Funesco phê bình v.v... như thế mới xứng.

Như đã nói ở trên, giống De Gaulle của Tây, nước ta có hai nhà Tướng nổi tiếng về đường văn chương, là các Tướng Huỳnh văn Cao và Đỗ Mậu. Nhà Tướng Huỳnh văn Cao viết cuốn «Lòng Ái Quốc», gửi biểu nhà Tướng Đỗ Mậu. Nhà Tướng Đỗ Mậu, sau hai đêm ngồi ở gốc cây đánh văn từ đầu chí cuối, bèn viết bài phê bình văn chương của nhà Tướng họ Huỳnh. Nhà Tướng họ Đỗ viết như sau:

«Trước hết tôi tự hỏi tại sao ông Cao không đặt tên cho cuốn sách của ông là «Lòng yêu nước» mà lại là «Lòng ái quốc» «Lòng yêu nước» vừa bình dị thiết tha, vừa có âm điệu, vừa có hồn dân tộc. Trái lại «Lòng ái quốc», là lại càng văn Việt, vừa Tàu. Đã đành văn chương Việt Nam không bắt buộc phải gò bó viết bằng tiếng Việt thuần túy, nhưng ba chữ «Lòng ái quốc» cho tôi cảm nghĩ như đang phải nghe một người nói tiếng Việt thỉnh thoảng chen vào vào vài tiếng Pháp vài tiếng Anh, hay đang phải nhìn một người nhà quê mang quần chùng, đi guốc mà phần trên thì mặc áo vét thắt nơ. Với ba chữ «Lòng ái quốc» tôi e rằng ông Cao mang tiếng bị tự ti mặc cảm nên cần phải xỏ Nhỏ cho ra vẻ mình là người trí thức, vì ca dao ta có câu «Xấu hay nói tốt, dốt hay nói chữ».

«Nhưng thôi, vấn đề này vẫn chưa quan trọng. Chúng ta hãy xem văn chương «Lòng ái quốc» mới thú vị hơn.

«Đã đành rằng, văn hồi ký không đòi hỏi sự cầu kỳ, trau chuốt, lưu loát như văn tiểu thuyết hay nghị luận v.v. nhưng ít nhất nó cũng phải gọn gàng, mạch lạc, ý tứ phải được diễn đạt trôi chảy, phân minh, lập luận phải khúc chiết, rành rẽ, dẫn chứng phải xác đáng, rõ ràng. Trái lại, ông Cao bắt cần văn phạm, văn từ, bắt cần kỹ thuật hành văn, chuyển mạch, nhiều đoạn đọc lên nghe cả kẻ dè ngỗng, không biết tác giả muốn nói gì».

Trong lịch sử văn hóa nước ta, có lẽ lần đầu tiên một «văn phẩm» đã được một cây bút xứng đáng mở xẻ, phê bình như trường hợp cuốn «Lòng ái quốc» của nhà Tướng Huỳnh văn Cao. Thời tam Quốc Châu Du trước khi học máu ra chết, đã ngửa mặt lên trời mà than: «Trời đã sanh Du, sao còn sanh Lượng». Nhưng ngày nay, giả tí nếu «nhà văn» Huỳnh văn Cao mà không có «nhà phê bình» Đỗ Mậu, thì thật là một thiếu sót nghiêm trọng của tạo hóa. Rất may nhờ tạo hóa an bài, nên dân ta mới có dịp thưởng thức văn tài Đỗ Mậu nhận xét về văn tài Huỳnh Văn Cao. Thật không còn gì xứng bằng. Xin đội ơn tạo hóa, và thân ái cùng đồng bào!

Trường hợp môn đăng hộ đối trên là biến cố đáng ghi nhớ nhất trong lãnh vực văn hóa năm con chó 1970. Xin các nhà làm báo Xuân hãy nhớ lấy mà ghi vào tổng kết cuối năm. Và Tổng Thống hãy nhớ lấy mà ghi vào Thông điệp.

PHÂN ƯU

Được tin thân mẫu của Đại Tá Trần Thiện Thành Phó Tổng Trấn Saigon — Gia Định:

Cụ góa phụ TRẦN THIÊN HỒ

Nhũ danh **VÔ THỊ NAY**

Mệnh chung ngày 03-11-70

Thành thật chia buồn cùng Đại Tá Phó Tổng Trấn đang tang quyến và cầu chúc Cụ Bà sớm tiêu điều miền Cực Lạc.

Đại Tá **TRẦN VĂN THẮNG**

Đại Tá **LÊ QUANG HIÊN**

Tòa soạn **CON ONG**

CÁI KÈ DÊ NGÔNG

Xin nghỉ tới đồng bào

Ông Tổng Ngọc và ông Tướng Lâm, hai ông cãi nhau về gạo cứu trợ, trước mặt Người đứng đầu cả nước. Cả hai ông đều có lý. Ừm ba la hai ta cũng phải... Cả hai ông đều có lý lẽ riêng để bênh vực lập trường của mình. Chỉ tội nghiệp cho đồng bào, vì một trận cãi nhau ấy, mà cứ phải mỗi cô trông từng chuyến tàu chở gạo ra Trung.

Trong lúc thiên hạ thiếu gạo mà kho gạo lại có sẵn, ông Tướng Lâm muốn lấy gạo ấy ra để bán cho nạn nhân bão lụt, qua khỏi một cơn tai trời ách nước. Nhưng ông Tướng đã bị ông Tổng Trưởng giữ chặt lấy túi tiền. Ai dám bảo đảm rằng tiền bán gạo sẽ được thu hồi đầy đủ. Các ông tinh trưởng ư? Khó tin lắm! Kinh nghiệm đã cho ông Tổng Ngọc biết rằng các quan đầu tỉnh của miền Trung rất lem nhem về vấn đề tiền nong. Tin vào chuyện thanh toán tiền nong với các quan đầu tỉnh thì chẳng mấy lúc mà đi ăn mây sớm. Ông Tướng bèn phản pháo, xỉ vả Tổng Ngọc, đòi Người đứng đầu cả Nước dẹp chức Tổng Trưởng Kinh Tế của ông Tổng Ngọc. Cả hai ông đã đi những đường xỉ vả nhau kịch liệt, và bao nhiêu người, trong đó có cả Đại Vương, đã phải xúm lại xin can.

Nhưng xét ra, cả hai ông lại cũng không phải. Trong lúc đồng bào đói khổ, nói đến chuyện tiền bạc, thì thật cũng quá bất nhân. Vẫn biết rằng, kinh tế và hành chánh và hai vấn đề chuyên môn, chỉ để dành cho các chuyên viên, một ông Tướng chỉ biết đánh nhau, mà lại xía vào vấn đề đó, cũng có thể làm quan Thượng Thư nổi giận. Nhưng sách cũng có chữ "tùy cơ ứng biến". Nếu cứ cứng nhắc theo một mô-đen thư hành chánh khô cứng, thì ai sẽ giúp đỡ cho đồng bào trong lúc này đây.

Năm nay, số của ông Tổng Ngọc chắc bị sao quá tạ chiếu mạng. Thêm một ông Tướng Lâm nữa, là ít ra cũng vừa đủ một tá người đòi cách chức quan Tổng. Nếu là một con người có liêm sỉ, chắc ông Tổng phải nhất định treo ấn từ quan. Nhưng tôi không hiểu một ông Tướng Vũng, nghĩa là nếu so sánh bên Văn, bên Võ, thì chức còn kém xa một ông Tổng Trưởng, như vậy mà đòi cách chức Tổng Trưởng, thì có phải là hơi lạm quyền quá chăng?...

Nhưng nhớ lại lời tuyên bố mới đây của Đại Vương. Hình như trong danh sách những người ủng hộ Đại Vương lên ngôi tuyệt đỉnh hôm nay, có Tướng Lâm. Vậy thì Tướng Lâm có thể được kể như đối với Đại Vương có tình thù tặc. Có hơi lạm quyền một chút mà không sao...

Nhưng chỉ xin các quan lớn, hãy nghĩ tới đồng bào...

Mấy ngày hôm nay, báo chí, các đài phát thanh, phát hình nói làm rầm rộ công việc cứu trợ cho đồng bào miền Trung. Có lẽ phong trào này đợt khởi từ lúc Người đứng đầu cả Nước làm một phát kinh lý những vùng bão lụt. Nhìn lên Tivi, thấy tới chỗ nào Người cũng bốc gạo ném thử. Chắc là để thử coi đám gạo ướt được mang phơi ấy, là gạo Mỹ hạt dài, hạt tròn hay đây chính là lúa Thần Nông mà người đã có lần biểu diễn một màn cấy lúa. Không biết khi trở về dinh, Người có bị đau bụng hay không?...

Tôi cứ tưởng rằng, nếu không có cuộc kinh lý của Đại Vương thì việc cứu trợ đồng bào, nạn nhân của bão lụt, sẽ vẫn còn im lìm. Sau phát đi chơi nước lụt trở về, chắc là được một khẩu lệnh nào đó, nên mới phát động phong trào. Giới chức của Giao Chỉ, vốn dĩ là những con người thụ động. Làm việc như cái đồng hồ. Chỉ chịu chạy, khi được ai vận giây thiêu, truyền cho một ít

công lực. Còn nếu không thì cứ nằm ỉ ra đó.

Bây giờ, tôi muốn bàn về phương pháp cứu trợ.

Cứu nhân như cứu hỏa. Phong trào cứu trợ, tôi có cảm tưởng rằng Nhà Nước chỉ làm cho lấy có. Một vài ba cái thông cáo, vài bài bình luận đọc trên đài truyền thanh, truyền hình, tôi thấy vẫn còn chưa đủ. Mười hai tấm tôn, hay sáu tấm tôn, với vài trăm triệu đồng đem rải lên một vùng khô cằn sỏi đá, thì đó chỉ là một năm muối được thả xuống một giếng nước. Có thấm thía vào đâu. Tại sao không đi từng nhà một, xin những mô-đen cũ, vài ba lon gạo rồi góp lại, gửi ra ngoài nó?... Dù những thứ đó, không đáng bao nhiêu, nhưng là tình của đồng bào ruột thịt, như vậy cũng an ủi được những người đang đói khổ một phần nào.

Và những số tiền đánh thêm vào thuế du hí. Từ trước, về cái hát thường bị thêm một đồng, để giúp đỡ các em nhỏ cô nhi. Chính cái một đồng này, đã giúp cho các cô gái bán vé chiếu bóng giàu thêm, bằng cách không thôi lại tiền lẻ. Thì nay, mỗi vé chiếu bóng thêm hẳn năm đồng. Một đồng cho cô nhi, còn bốn đồng đồng giúp nạn nhân bão lụt. Thà rằng giúp đồng bào đói khổ miền Trung, còn hơn là giúp các em gái, thơm mùi phấn, khinh khỉnh ghét ghét ngồi trong quầy kiếng. Chắc hẳn đồng bào thành phố, ai cũng há hê khi thấy bốn đồng ấy, đã được giúp những nơi đáng giúp.

Tôi lại muốn nói đến một tệ trạng thật khốn nạn. Đó là những tên tham nhũng, ăn bớt tiền cứu trợ.

Trong hình vẽ hí họa kỳ này, thằng cu họa sĩ Hím đã vẽ một đoàn kèn kèn, rú nhau bay ra miền Trung, quần trên đầu lũ người đang kêu gào cứu trợ. Lũ kèn kèn ấy, không bao giờ biết đến tình thương. Chúng rúa rói, móc mồm, không tha cả những người khổ rách, áo ấm. Kinh nghiệm của vụ bão lụt năm 1964, vẫn còn sờ sờ trước mắt đó.

Một bạn đọc đã viết cho tôi một lá thư, nhờ tôi đánh phủ đầu những con kèn kèn, định ăn có vào tiền cứu trợ. Anh bạn kể lại chuyện năm 1964.

Năm đó, anh vừa là nạn nhân, vừa là chứng nhân, chứng kiến cảnh thảm khốc, tàn bạo, thế lương của những cơn bão gây ra cho đồng bào từ Quảng Nam, Quảng Tín, Hội An đến Đà Nẵng. Anh đã chịu cảnh nước lụt. Nước dâng lên một độ cao khủng khiếp. Nước ngập lụt mái nhà, rồi chảy ào ào ra biển, cuốn phăng phăng đi tất cả những gì ngăn cản đường đi. Tính mạng con người, con vật, cũng chỉ như đám bèo đám bọt, trôi nổi vật vờ trên giòng nước phũ phàng.

Vào năm đó, việc cứu trợ đã được hoạt động rất tích cực. Không phải như năm nay, việc cứu trợ gần như được khoán trắng cho Nhà Nước. Đồng bào cả miền Nam, gần như hầu hết tham gia vào cuộc vận động tổ chức cứu nạn bão lụt miền Trung. Các quốc gia bạn cũng gởi tới tập rất nhiều thực phẩm, áo quần tiền bạc. Những con số đó đã được sở thống kê ghi lên một tấm bảng lớn, dựng tại bờ nước trước Hạ Viện và Tòa Đô Chính Saigon một cách công khai.

Trong lúc đồng bào hằng hái tham gia vào việc cứu trợ như thế, thì lại cũng có những con kèn kèn xuất hiện, uống máu người. Được Nhà Nước, Nhà Bình để cử vào Ủy Ban Cứu Trợ, những con kèn kèn lại thông đồng với một số nhà thầu, ăn xén ăn bớt đồ cứu trợ một cách đê hèn và bần thiêu. Bằng chứng điển hình là ông Đại Ủy V.H... Được bổ nhiệm vào Ủy Ban Cứu

Trợ, ông quan ba đã ăn cắp rất nhiều vật liệu xây cất, như tôn, xi măng, đáng lẽ dùng để xây cất lại các Trại Gia Bình cho gia đình quân nhân. Vụ này, đồng bào miền Trung, ai nấy cũng đều biết rõ, nhưng ông quan ba, vốn con nhà phe đảng, vẫn sống phây phây với căn nhà tại Đà Nẵng, dựng lên bằng vật liệu cứu trợ...

Chỉ cần kê một thí dụ nhỏ với một anh quan cỡ nhỏ. Còn những ông quan cỡ lớn, chắc chắn đã đớp nhiều hơn. Cái nghèo khổ của đồng bào lại giúp cho một số kẻ khác được sang giàu. Tôi chỉ dám ước mong, trong kỳ cứu trợ này, tề đoan ấy sẽ bớt đi. Không dám ước mong rằng sự ăn xén, ăn bớt được chấm dứt, vì nếu như thế, thì đất nước Giao Chỉ này đã khá từ lâu rồi.

Tôi được biết các anh em sinh viên, học sinh, hiện đang thụ huấn quân sự học đường, xin được ngưng việc huấn luyện, để làm công tác cứu trợ đồng bào bão lụt miền Trung. Tại sao chúng ta không xú dụng nguồn nhân lực dồi dào, vô tận ấy?... Các bạn sinh viên là những người còn trẻ, chưa bị dầy dút vì vấn đề cơm áo, đầu óc còn trắng như một tờ giấy, chắc rằng sẽ không nỡ ăn bớt, ăn xén đồ cứu trợ. Với lại được về một nơi đầy cảnh trầm luân, khổ ải những người ấy sẽ học được nhiều. Rồi cái không khí ngột ngạt của thành phố, cái không khí đầy bất mãn chốn quân trường, những người sinh viên, học sinh sẽ thi hành công tác một cách hăng say hơn. Biết đâu, chứng kiến những cảnh khổ, người sinh viên bỗng cảm thấy mình lớn dậy, để không còn làm những phát xuống đường, hội thảo, đỡ được một mối lo lắng cho Nhà Nước. Một phát tên mà bắn được tới ba, bốn con chim, thì Nhà Nước còn ngần ngại gì mà không bật giây cung. Chúng tôi sẵn sàng ủng hộ trong việc tường trình kết quả, nếu Ủy Ban Cứu Trợ được lập lên mà thành phần gồm những bạn sinh viên, học sinh đầy thiện chí.

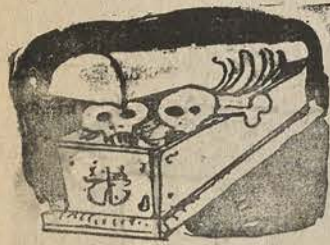
Xin hãy nghĩ tới đồng bào mà bắt tay vào việc ngay từ bây giờ.

Mang nhau ra kiện tụng mà làm gì. Ông Tướng Lâm và các dân biểu miền Trung còn định đưa ông Tổng Ngọc ra tòa, nhưng làm công việc đó, cái áo của dân miền Trung có lạnh thêm chút nào không? Nồi cơm của dân miền Trung có thêm được chút gạo nào không?...

Chỉ bằng hãy ngồi lại với nhau, vì đất nước, vì đồng bào, bàn với nhau những phương pháp cứu trợ nào, mang lại nhiều kết quả, để rồi lần sau Người đứng đầu cả Nước có làm một phát kinh lý nữa, sẽ được hoan hô nhiều hơn. Người dân sẽ mặc những chiếc áo lạnh đi đón với những khuôn mặt tươi vui, hơn hờ vì cơm no, áo ấm. Được như vậy thì may cho đất nước lắm, may cho dân tộc lắm.

Tôi cứ tưởng thấy những dãy nhà do các bạn sinh viên dựng lên cho đồng bào nạn nhân bão lụt, cũng đủ thấy vui rồi. Biết đâu sau vụ bão lụt, miền Trung sẽ đổi khác. Các bạn sinh viên là những người trí thức. Cũng với số vật liệu ấy, nhưng căn nhà được dựng lên bằng những bàn tay trí thức, chắc sẽ đẹp hơn có nhiều ánh sáng hơn. Rồi những năm sau, trời có hành mỗi năm một cơn lụt, đồng bào vẫn cảm thấy yên tâm, không còn lo sợ, vì nghĩ rằng đồng bào cả Nước lúc nào cũng hướng về ta.

Ngồi mà cãi nhau về một mô-đen luật lệ, thì chỉ bằng hãy quên những luật lệ mà đứng lên, cùng góp sức dựng lại miền Trung, bắt đầu làm lại. Hãy chứng tỏ rằng chúng ta chẳng bao giờ chịu thua những nàng Joan, nàng Kate, nàng Louise...
DÊ HỨC CÀN

Béo mả

□ BÉO MỠ

Ông quan năm này nên đổi nghề

Trên cái cõi đời ô trọc này có cả trăm thứ nghề khác nhau kể cả nghề làm đi và thời xé cũng không đến nỗi bị báo chí ghét bỏ bằng cái nghề thợ đục tức cái nghề Kiểm Duyệt báo chí đi ạ!

Nhiều khi cũng thấy tội nghiệp cho các đảng Kiểm Duyệt nếu không tuân lệnh cấp trên thì nòi cơm bát gạo bị bẻ hoặc có thể bị treo niêu là cái chắc, cầm như anh Cảnh sát cũng vậy, thừa hành công vụ một cách máy móc quá cũng bị nhân dân oán ghét.

Ấy thế mà có một ông quan năm «chờ» no tên Đỗ Hữu Ninh tục danh «Cò Nước» đã một thời làm cò Thương Cảng nơi đây được mệnh danh «cái vú sữa» béo bở nhất lại không chịu khó vận động mà ngồi hốt bạc lại nhảy vào làm cái nghề *đàn áp báo chí* để có ngày mục mà à! Nếu không muốn mả mà bị cáo sồi lên CO khuyến ông quan năm hãy nên chạy chọt về một nơi khác béo bở hơn mà ngồi mả ra còn có cơ sống nổi với thời kỳ Song Hành này!

Trái sầu rụng rơi

Bên cạnh 15 cái Nhiệm Vụ Lệnh đề trắng, một con bệnh cũng được các đảng vạch quần ra gãi bằng thích. Đó là một Dân Biểu bị «teo chim» đến thời kỳ thứ hai, nghĩa là chỉ chờ đến thời kỳ thứ ba *trái sầu* sẽ rụng rơi như quả ớt thối.

Theo sự tiết lộ, sở dĩ đảng DB này mắc phải thứ quái bệnh trên, là do hậu quả chuyển công dư đự hội chợ OSAKA ở bên Nhật Pùn. Tại Nhật Pùn

đảng D.B này đã liên tù ti hành lạc với chị em ta mà không chịu tâm rứa, nên mới ra nông nỗi trời ơi đất hỡi.

Hiện đảng D.B bị «teo chim» đang được điều trị tại nhà thương Grall. Để chữa «con chim cúc cu» của D.B này, nhà nước phải chi thêm 1500.đ một ngày.

Vì lý do nhân đạo, kẻ bị «teo chim» cần sự bình tĩnh để bồi dưỡng, bọn C.O. Xin tạm dẫu tên. Nếu không chỉ cần một xúc động nhỏ cũng đủ để *trái sầu* rớt cái bộp, đất nước lại mất đi một nhân tài.

Bất công

Một số giáo chức nguyên phục vụ tại các nhà sở tức là làm việc ở văn phòng, bị kẹt cứng trong quân ngũ đến mấy năm trời đang la trời như bọng.

Theo như ơn mưa móc của nhà nước vầy ra, những giáo chức dù công hay tư khi vào quân đội đều được chế độ biệt phái cho về nhiệm sở cũ. Hoặc hách hơn, những vị giáo chức xét ra tội cần, chỉ đi học có 9 tuần quân sự rồi trở về với vợ rất thơ thới hân hoan. Ơn mưa móc vầy ra như thế quả là đẹp hết chỗ chê.

Nhưng không hiểu sao, nhà nước đã ra công vầy ơn mưa móc lại vầy không đều tí gì cả. Chỗ ướt thì ướt quá, chỗ khô thì khô nứt khô nẻ. Đó là tình trạng một số giáo chức bị nhà nước bỏ quên trong quân đội, dài cả cở ra chờ được chiếu cố.

C.O xin nhắc khẽ đấy!

Lại chuyện đàn bà.

Tin giờ chót bên ngoài hành lang Viện Hạ tiết lộ, ngoài D.B Trương Châm «đậu» trong túi những 15 cái nhiệm vụ lệnh trắng, còn có D.B. Kiều Mộng Thu cũng «đậu» trong ví những 6 cái N.V.L. đề trắng, có dấu son và chữ ký của cụ chủ Tịch hẳn hoi.

Cũng theo sự tiết lộ rất ướt, nghe đâu nàng Kiều sở dĩ phải bận những 6 cái N.V.L. là để sang Nhật chữa... (đến đây C.O xin dừng vì sự tiết lộ trên tục quá, tục còn hơn bọn C.O nữa).

Theo như tính toán, nàng Kiều kỳ này phải chữa những 6 thứ lậu, mà mỗi thứ thường kéo dài đến cả tháng. Sau đó đem N.V.L. về trình là ăn tiền... công cán cho quốc gia.

Chê thật! Số sau C.O, sẽ trình bày 6 thứ phải chữa cho độc giả thường lãm.

Mắc Dịch

Hôm mới đây kẻ béo mả đang phát phơ cái kiểu *ta buồn ta đi lang thang* tại đường Nguyễn Huệ, thì đụng đầu với cặp bài trùng Ngô Công Đức và Dương Văn Ba. DB Ngô Công Đức, người vừa đưa đề nghị Hòa Bình thật táo bạo, khiến cả nước phải xôn xao và báo chí trong và ngoài nước cũng đã tốn kém nhiều giấy mực để mổ xẻ về giải pháp Hòa Bình của DB Ngô Công Đức. Dĩ nhiên trong việc này cũng có kẻ chê, người khen với đầy cái hi nỏ ỉ ố, ngoại trừ ông Nhà Nước là «giữ vững lập trường» kết án DB Đức soàn soạch tối ngày trên Đài Phát Thanh...

Nhân vụ đó, DB Đức và nhóm của ông đã làm Nhà Nước phải «kiêng» với cái mắc đối, lập chết bỏ, chứ đểch coi thường như đã coi thường một số Dân Biểu «đổi lập» cửa trước, luôn cúi cửa sau.

Lại nói, vừa dứt cái bắt tay, ông DB Đức đã... đi ngay vào vấn đề. Ông trách bọn C.O rằng trong số báo vừa rồi đã bơi lội những ông không đúng một li ông cụ nào sót cả. Bọn C.O vô tình (vì quá sốt sắng trong việc chăm chỉ những kẻ ăn hại đất nết) bị lôi cuốn, đánh lừa bởi một cái chiến dịch «bồi bản» những người đổi lập. Bọn C.O tiếng rằng rất ngang bướng, dèch chịu cúi đầu trước bạo lực, nhưng cũng lại phục thiện ra rít. Có thể bọn C.O đã mắc dịch, nên trót nói càn. Nhân vô thập toàn mà ừ. Đứa nào dám vô ngữ nói mình tròn xoe là đứa ấy nói phét. Trong sự lầm lẫn này, bọn C.O xin ông Đức đánh tiếng đại xá cho. Không Từ Anamta đã dạy rằng: *oán thù ví như cái gai rút quần, chỉ nên cời, chứ không nên thắt...* đấy ru? Vui về xí xóa nhé «đồng nghiệp Tư Trời Biển»...

địa ngục môn

Cô nhi làng Long Thành S.O.S

Nằm trong lãnh thổ tỉnh Biên Hòa trù phú, có một cái «làng» rất đói khổ khốn nạn là «Làng Cô Nhi Long Thành». Nơi đây là chốn hy vọng cuối cùng của một đám trẻ nhỏ mà bố chúng nó, mẹ chúng nó đã hai năm mươi cho quê hương hoặc vì quê hương.

Nói cách khác, đó là một bọn trẻ số hăm hui nhất nước.

Thế mà không hiểu tại sao ngài Đại Tá Tỉnh Trưởng lại nở tâm ngang xương cúp phiếu mua dầu của cơ sở từ thiện này, khiến cho lũ trẻ mò côi lăm vào cảnh ngời nhìn gạo sống mà chết đói dần mòn.

Này ngài Đại tá, chơi ác như thế, ngài không sợ mai một đê con không có... lô dít hay sao?

Thêm một bài kít

Theo tin của báo Xây Dựng thì ông DB Trương Châm lại vừa nêu cao tên tuổi bằng một hành vi rất bản không thua gì hành vi ăn cắp tượng chàm.

Ông DB Nghĩa xin được Hạ Viện cấp một SVL đi công cán tại Hồng Kông. Mẹ kiếp! Hồng Kông thì có cái mục đích gì đề mà công cán. Họa chẳng chỉ có mục buôn đồ lậu.

Những cái bản của DB nghĩa là đã xin SVL theo ngã...hậu môn, chứ không theo đúng thủ tục và hệ thống của cơ quan lập pháp. Như thế tức là gian lận. Với cái SVL «công cán», DB Nghĩa sẽ được đổi đồ la theo hối xuất 118đ. Mang bán, ông Nghĩa sẽ được lời khoảng 300đ 1 đồ la. Chưa kể ông còn được lời mang vớ qua HK và mang đồ lậu về.

Cũng may văn phòng HV phát giác kịp, và đã vội vã công bố là không hề giao cho ông Nghĩa một công tác nào đi HK.

Tuy nhiên, dù sao, hành vi trên của DB Nghĩa cũng đã như một bài kít ném thêm vào nhà Hát Tây.

Ôi! nhà lãnh tụ

Cách đây ít lâu, nhà lãnh tụ VNQDD Nguyễn Hòa Hiệp đã gửi thư lên TT Thiệu tổ giác r si quan ở nhà Đông Viên bán giấy hợp lệ tình trạng quân dịch ma cho con trai ông.

Nhưng sau khi điều tra, Bộ Quốc Phòng phát giác ra là kẻ bán chứng chỉ ma cho con trai nhà lãnh tụ chỉ là 1 binh nhì đào ngũ. Đồng thời Bộ Q P cũng cho biết con trai nhà lãnh tụ yêu nước đã trốn lính, và sắp bị đưa ra tòa.

Cái khoản tiền 400 ngàn dùng mua chứng chỉ hợp lệ quân dịch là do ông Hiệp phát cho cậu con đẻ cậu con trốn lính. Như vậy tức là ông Hiệp đã đồng lõa trong việc mua chứng chỉ hợp lệ quân dịch, và có nghĩa là nhà lãnh tụ đã thỏa hiệp với kẻ gian để làm việc gian lận. Vậy còn tố cáo cái nỗi gì.

May mà hồi 1967, ông Hiệp không đắc cử Tổng Thống. Ông mà đắc cử thì đất nước này khốn nạn rồi. Các đồng chí VNQDD nghĩ sao về nhà lãnh tụ của mình?

Tin thất thiết?

Tuần trước, không biết anh bạn Hồng Thất Công lượm đầu được cái «tin độc» là các DBNS đã quyết định trích một tháng lương khoản để cứu trợ nạn nhân bão lụt miền Trung.

Nhưng tới nay đã một tuần vườn chả thấy các ông DBNS nhúc nhích gì ráo trọi. Như vậy rất có thể tin của anh bạn HTC là tin thất thiết. Bởi vì cứu lụt như cứu...lửa; Dầu lại thế...cà kê để ngỗng được.

Thú thật, lúc thấy HTC ngồi viết cái tin đó, cả tòa soạn Con Ông đã có ý ngại ngơ. Nhưng HTC bảo rằng anh em không nên quá coi thường

các DBNS như thế. Giống vật như chó như ngựa còn biết thương đồng loại; một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ; Thỏ từ hồ bi... hướng chỉ là DB mí NS, nếu không hơn thì cũng phải ngang ngựa với loài vật chứ. Khi bệnh vực DBNS, Hồng Thất Công có vẻ lạc quan và tin tưởng ghê lắm. Mặt vênh lên.

Nhưng đến hôm nay, khi được anh em hỏi, mặt HTC trông cứ như cái mền rách.

Chửi bố nhau

Theo tin các báo thì các giới chức Hoa Kỳ đã lập xong một bản phúc trình rất dài dòng văn tự về nền hành chánh địa phương của Annamta. Nội dung phúc trình có ý muốn chính quyền Annam công hòa phải thay các tỉnh trưởng quân sự bằng tỉnh trưởng dân sự, vì tình hình an ninh đã khả quan.

Kề ra, nếu quả thật tình an ninh đã sáng sủa, tình trạng chiến tranh đã hầu như chấm dứt, thì việc thay thế các ông đầu tinh kaki bằng những ông dân sự là rất phải. Hơn nữa lại hợp hiến. Vì HP ghi rằng các ông đầu tinh đều do dân bầu. Mà do dân bầu thì không thể là kaki; nếu vốn là nhà binh thì cũng phải trả bộ kaki lại cho quân đội.

Tuy nhiên, đây là một vấn đề hoàn toàn có tính cách nội bộ của Anamta. Giới chức Mỹ làm phúc trình như vậy tức là xia vô nội bộ của Anamta. Trước đây TT Nixon đã nhiều lần tuyên bố tôn trọng chủ quyền và quyền tự quyết của dân tộc VN.

Hóa ra, bản phúc trình mới đây của giới chức Mỹ và lời tuyên bố của Tổng Thống Mỹ, hai cái lại chửi bố nhau.

HÀNG
Nguyễn Văn Điều
71-73, đường Đoàn Như Hải — SAIGON
Điện thoại: 93.263

CHUYÊN BỐC DỠ HÀNG TÀU
KHAI QUAN THUẾ VÀ VẬN TẢI
Công việc làm mau chóng và cẩn thận

Dragon
MARQUE DÉPOSÉE
PUISSANT VERMIFUGE
THUỐC SÁN LẠI
- CON RỒNG -
BẮT HIỆU NGHIỆM

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Ông tổng Thọ Lận 'chơi' ông Nobel Mani
Ông ta không những là giải Nobel Mani, mà còn là giáo sư Đại Học, là Cựu Tổng Trưởng Tế Tế tức là đã từng cầm đầu cái Bộ thông suốt đường lối nhất nước.

Ấy thế mà ông ta lại bị ông Dương Kim Tế Tế tức tổng Thọ Lận gán thêm cho một cái 'ngây ngô bội tình' ngay giữa mặt, rõ thật là cay hơn ớt!

Nhưng của đáng tội, không ai ngờ như ông Nobel Mani : cuộc đua của người ta đã bắt đầu rồi các tay đua đang nhả ga phóng xe đi vun vút, ông chỉ là thứ khán giả cá kẻo mà lại nhào vô bảo tay đua «pha vô ri» rút lui đi để nhường cho tay đua «ao sai đơ», thì... xin lỗi... con Kiki nó nghe cũng không lọt tai! Chưa kể ông còn đem cái phần thưởng «Sống chung Huế bình» của Mặt Trận Giải Rút ra để dụ dỗ các tay đua, những người chỉ thích riêng rẽ khỏe ăn, thì làm gì có đũa đếch nào ham?

Ông ta ngây ngô đến thế, chắc hẳn bố nào đưa ông ta ngồi vào ghế Tế Tế còn ngây ngô hơn, những bố nào phát giải Nobel Mani cho ông ta lại còn ngây ngô gấp mấy lần nữa. Và sau này các học trò của ông thế chớ nào cũng có tí hơi hám «ngây ngô», theo như sự hiểu biết của ông Tổng Thọ Lận!

Ông Đồi lập cuối 'chơi' ông Thọ Lận

Hồi cái tin «vẽ cờ» vừa loan ra, các báo ngày đều lên ruột vì mấy cha cầm đực dưới trướng của ông Thọ Lận. Ngày nào mấy cha cũng rí tai các chú tùy phái «chạy lẹ lẹ về đực bỏ đùm cái vụ vẽ cờ này đi các tía con!» Ấy thế là sáng hôm sau, báo nào báo nấy bị gọt đầu trắng phều.

Nhưng rồi báo đực kẹ báo, cờ vàng ba sọc đỏ mọc lên tua tủa ở ngay ngoại ô Saigon, chạy thẳng tuốt lên rừng núi cao nguyên. Chính ông tướng Cao nguyên còn tiết lộ là đã ra lệnh cho các thôn ấp phải vẽ cho xong trước ngày 15-12 tới đây.

Trước sự việc đã rồi như vậy, ông Tế Tế đành phải giải thích «Việc vẽ cờ chỉ là nằm trong kế hoạch phổ biến tình hình, chẳng may lại trùng hợp với đề nghị ngưng bán vậy thôi». Nếu hiểu theo ông Tế Tế, vẽ cờ là vẽ cờ, ngưng bán là ngưng bán, hai vụ không có dính liền vào nhau!

Ông Giáo Sư Đồi lập Cuối nghe nói thế, thấy ngứa ngứa trong tai, bèn vạch phăng ra «vẽ cờ là để đề phòng một cuộc ngưng bán sắp xảy ra»

Như thế có phải là ông nói gà, bà nói vịt không? Hay là ông Tế Tế cần phải tuyên truyền dân trong nước nên nói một đằng, còn ông Giáo Sư cần phải «hòa đàm» với đối phương, nên được quyền nói sang một nẻo khác? Chính chị chính em khó hiểu thật!

Ông Lệ Đán đòi 'chơi' hạm bão lụt

Ngay từ khi mới xảy ra bão lụt, bọn Con Ong đã bói trước là thế chớ nào cũng sắp có hạm cứu trợ đến nơi.

Y như rằng mấy ngày gần đây các phái viên báo chí đi Trưng về đã hô hoán um lên rằng hạm đã bắt đầu đổ thực phẩm cứu trợ, đồng thời bọn nhà thầu đã thừa cơ bão lụt để cướp phần ăn của các bệnh nhân đã bị vi trùng «cốc» đục rỗng phổi.

Vì thế mà ông Quốc Vụ khanh Lệ Đán đã phải lớn tiếng hăm he sẽ diệt bằng được hạm cứu trợ bão lụt.

Nhưng mà... ông Đán ơi, đến như pháp trường cát của ông Chủ Tịch Hành Pháp Râu Kém đạo trước còn chẳng làm cho Hạm nhụt chí, trái lại càng ngày chúng càng sinh sôi nảy nở, thì những lời tuyên bố trong Sa lông của ông, nước mầu gì!

Cho dù ông có ra ngoài nó khóc sụt mướt như khóc ngoài tòa đạo nào, chúng cũng chẳng thêm động lòng thương xót đâu. Xin ông đừng có tưởng bở!

Người đẹp Ròng Lộn 'chơi' ông Kiêm Nã

Cách đây vài tháng, ông Cầm Nã vì sốt sắng có thừa nên vô được Con Ròng Lộn trên Mây có đầu ở cặp quần một ít cầm thạch và ngoại tệ.

Bắt đờ Con Ròng Lộn trên Mây lại bỏ với một ông Lớn chuyên làm mưa làm gió, nên rất cuộc cái gì của Ròng Lộn lại phải trả về cho Ròng Lộn.

Không những thế, vài tháng sau ông làm mưa làm gió đánh đờn ngâm khiến ông Cầm Nã vắng khỏi ghế. Ông Cầm Nã đau quá vội vã la toáng lên «Ồi làng nước ơi! Con Ròng Lộn chơi tui!»

Nghe ông ta la như vậy, vô số ông lớn nhột nhột chỉ sợ thiên hạ nghĩ mình có cưỡi Ròng, nên từ Phú số 3 đến Bộ Tiền Bạc, Bộ Pháp Luật đều phải thanh minh thanh nga. Ông thì nói tui không có uýnh ông Cầm Nã, ông khác chối tui không có chơi mí Con Ròng Lộn.

Rồi lại có ông phao ra tin ông Cầm Nã chính là thủ hạ của tên trùm buôn lậu Tư Cai, chủ nhân 4 va ly bạc hiện đã dọt qua Hong Kong hay là Thái Lan gì đó để chỉ huy công cuộc buôn lậu về Saigon. Trong khi đó, đàn em của Tư Cai trong Chợ Lớn lại ăn mừng khi hay tin ông Cầm Nã bị đánh «ao».

Thật là khó hiểu thấy mẹ! Hề chớ nào có Ròng Lộn dính vào là y như có chuyện rắc rối!

Thảm kịch

Từ lâu nay bọn C.O cũng như nhiều đồng nghiệp đã lên tiếng về những vụ xe Mèo chạy ẩu, nghiên người như trương trên nhiều đường phố. Có thể nói toạc xú chiêng rằng bánh xe Mèo lan đến đâu... là miếu cô hồn mọc lên tới đó.

Nhưng báo chí có lên tiếng lên tâm cũng chẳng ăn thua chớ gì. Hình như đầu óc người Mèo là cái đầu vịt, mặt mũi người Mèo là cái lá môn, nên «nước đờ» đều trôi tuột rảo. Bởi vậy hàng ngày trên hàng tin Từ Thành đến Tỉnh vẫn đầy rẫy những hàng tin xe Mèo cán chết người và bỏ chạy luôn.

Mới đây một người hàng xóm của tên Trọng Hủi, thợ viết C.O, đã bị xe Mèo đưa về nước Thiên Đàng. Bà hàng xóm này trên đường đi đến Bà Queo đã bị một chiếc xe Mèo đụng chết và đưa em trai của bà bị thương. Tên tài xế xe Mèo sau khi gây ra tai nạn chết người, đã ngoái đầu nhìn lại rồi lái xe dọt luôn.

Những người lối xóm của nạn nhân, dù không có liên hệ tình cảm nào mật thiết, nhưng cũng khó cầm được nước mắt khi nghe sáu đứa con (đứa lớn nhất 14 tuổi và đứa bé nhất chưa đầy 2 tháng) của nạn nhân khóc lóc, kêu gào mẹ. Những hàng tin tai nạn trên báo chí lướt qua trong thoáng chốc dưới mắt người đọc, rồi rơi vào lãng quên. Nhưng cũng từ cái tai nạn do sự lái xe cầu thả, khốn nạn của những tên Mỹ vô giáo dục, thảm kịch đã xảy ra từ lúc những chiếc khăn tang trắng xé nhanh, quần vội lên đầu những đứa trẻ thơ vô tội.

Bọn C.O một lần nữa lên tiếng cảnh cáo giới hữu trách Mèo, hãy giáo dục kỹ lưỡng, cũng như phải có biện pháp thật mạnh để đối phó với những Mèo man rợ, coi mạng người Việt Nam như cỏ rác. Người dân VN rất giỏi chịu đựng, nhưng cũng chỉ đến một cái mức nào đó thôi. Nếu giới hữu trách Mỹ không khéo «dạy dỗ» lính tráng của mình, bọn C.O e rằng sẽ xảy ra nhiều chuyện đáng tiếc giữa dân chúng VN và những tên Mèo mất dạy.

Chịu không?

Sau bao lần tranh đấu, đòi hỏi này nọ, Sinh Viên đều bị Nhà Nước đàn chào cần thận, góc đầu lên không nổi. Bọn C.O thấy tội nghiệp sức mạnh của tuổi trẻ bị hao tán một cách thật ửng.

Phù tranh đấu gay gắt và lâu dài nhất phải nói là phù tranh đấu đòi bãi bỏ chương trình Huấn Luyện Quân Sự Học Đường. Đã qua hai niên, hàng hàng lớp lớp anh em cứ đứng hè là a lè hấp lên quân trường tập ắc ê, mặc cho sự đấu tranh này, đấu tranh nọ. Năm nay một số đã vào quân trường để thụ huấn quân sự, tuy nhiên vẫn còn rất nhiều anh em SV không chịu đi ắc-ê và cái màn phân đối vẫn tiếp tục xảy ra. Nhà nước có lý khi cưỡng bách SV vào quân trường. Sinh viên cũng có lý khi không chịu vào quân trường. Ai cũng có lý cả, như vậy không hiểu cái lý nó nằm ở chỗ nào?

ĐA DANH cầm tròng

Mới đây một nhóm SV đã «thay đổi chiến pháp», lên tiếng amặc cả» với Nhà Nước là hãy bãi bỏ Chương Trình HLQSHĐ, để dành thời gian đó cho Sinh Viên đi cứu trợ đồng bào nạn nhân bão lụt miền Trung. Để anh em SV lo việc này, Nhà Nước sẽ bớt được phần nào cái khoản thuế mướn nhân viên, rất tốn kém cho công quỹ Quốc Gia. Bọn C.O thấy đề nghị của anh em Sinh Viên cũng hay hay. Không hiểu ông Nhà Nước có chịu không.

Lo xa

Mấy hôm rày, sau cái ngày kỷ niệm cách mạng 1-11, người ta nhắc đến «ông Tướng sún răng» hơi nhiều. Chả là vì ông Tướng này sau nhiều lần che che đây đây cả trên lẫn dưới, vừa mới chính thức lên tiếng sẽ dự cuộc đua vào Dinh Độc Lập năm 71 tới.

Đã không chính thức công nhận ông Tướng sún răng là gà nhà, gà chợ nhưng phe Án-Quang cũng đã mấp mí rằng sẽ ủng hộ những ai tài đức có thể làm ích quốc lợi dân. Những đảng phái, phong trào đón gió cũng rộn rịp, huyền hoàng tuyên bố sẽ yểm trợ Tướng sún răng hết mình. Lỡ lỡ hơn là cựu Tổng Trưởng Thông Tin Tôn Thất Thiện, người văn hào của giải «Nobel Ma-Ni», đã viết bài bằng tiếng Tây đăng trên báo Pháp, khuyến Ngu Vương đứng nên ra ứng cử Tổng Thống trong nhiệm kỳ sắp tới. Ông Thiện ý hẳn cho rằng Ngu Vương không nên ra vì ra sẽ thất bại dưới «cái vĩa» hơi nặng của Tướng sún răng.

Trong khi đó hùm thối Nguyễn-Thị-Bình của cái Mặt Trận Giải Rút cũng đang thật to mồm, oang oang tuyên bố, sẵn sàng thương lượng và đi đàm với Tướng sún răng, để giải tỏa những bế tắc tại cuộc hòa đàm Pa-Rit.

Có lẽ năm phần chắc ăn qua những hậu thuẫn trên, nên Tướng sún răng lo sợ sẽ không có cuộc bầu cử tổng-thống vào năm tới?

Tàn nhân quả

Theo nguồn tin một số nhật báo vừa đăng tải, thì tại Nha Trang một số lính què thuộc Trung Tâm 2 Hồi Lực đã đang tâm giết chết một thiếu phụ mang thai 6 tháng. Sở dĩ nhóm lính què trên nhắm tâm giết người bụng mang dạ chứa chỉ vì «đòi quyền sống... vật», mà không được thỏa mãn.

Chi tiết... một tí, thì vào hồi tối thứ bảy tuần qua, một số lính què đã kéo nhau đến đường Hoàng Hoa Thám để «bắt địa» những cô gái bán Bar. Không hiểu vì xích mích sao đó, các cô gái này bỏ chạy. Cô Hạ vì mang bầu, chạy không kịp, nên bị số lính què trên vây đánh và đá vào bụng khiến cô Hạ bị xảo thai, máu ra lênh láng và chết liền tại chỗ.

Bọn C.O thấy rằng tàn nhân như những ông lính què trên quả là nhất trên đời. Không biết anh em trong Hội Phế Binh Việt Nam nghĩ sao về việc làm tàn bạo này? Trong những ngày gần đây, chính anh em phế binh cũng cảm thấy xót xa khi bị mất hậu thuẫn là dân chúng, chỉ vì một số phế binh kém tác phong đã «đòi quyền sống» cả người dân lương thiện. Bọn C.O nghĩ rằng những người có trách nhiệm như anh Nguyễn Định, Anh Đình Trung Thu nên làm một phát... học tập cho những ông lính què, tướng mình què là nhất, để ngăn chặn những hành động tương tự có thể sẽ lại xảy ra, đây anh em phế binh chân chính vào vực thẳm, hết thuốc chữa.

Quản lý : HOANG THỊ QUỲ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ.